

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Karl den Store (d. 814). Broncestatuette, Efterligning efter de klassiske Rytterstatuer af romerske Kejsere. Sværdet er en nyere Tilføjeelse. Tidligere i Domkirken i Metz, nu i Musée Carnavalet, Paris. Efter P. E. Schramm, Die deutschen Kaiser u. Könige in Bildern ihrer Zeit. Jf. S. 56 ff.

A N E T A V L E

FOR DE 8 SØSKENDE PRISKORN

**på Vinstrupvej 37
Frederiksberg**

af I.M.PRISKORN

PROSAPIA nr.VIII

BIND: 14.

PRISKORN HASLE

1993.

INDHOLD :

Kong Malcolm den Anden af Albany (død 1034)	5.
Greve Wilhelm den Anden af Weimar (1003)	6.
Greve Thietmar den Anden af Suevegau (1030)	7.
Greve Lambert den Første af Löwen (950 - 1015).....	8.
Kong Gorm den Gamle af Danmark (840 - 936)	9.
Bergliot Toresdatter af Møre(o.927)	11.
Fyrst Igor den Første af Kiev (875-913-945)	12.
Jarl Sigurd Håkonssøn den Vise (død 962)	16.
Thane og Eolderman Æthelweard af Sussex (985 - 1005)..	17.
Kong Robert den Første af Frankrig (86x - 923).....	18.
Kong Henrik den Første Fuglefænger af Tyskland(876-936	21.
Grevinde Mathilde af Ringelheim (890 - 968).....	22.
Kong Ramiro denxAnden af Leon, Galicien mm.(923).....	23.
Guido den Tredie/Fjerde/Første af Vion (957-995/6)....	24.
Fredeburge af Vienne (995 - 1016)	25.
Greve Sunyer af Barcelona, Audona og Gerone(954).....	26.
Greve Arnold den Første af Rasez (-944 - 957).....	27.
Markgreve Atenulf af Aversa(-)	29.
Foulque den Førsteden Røde af Anjou(-886-941/42).....	30.
Kong Berengar den Anden af Italien (900-9xx).....	31.
Kong Sancho den Første Garcez af Aragonien	32.
Greve Oliba den Anden af Carcassone og Rasez (900)....	33.
Greve Ebles Mancer af Poitou(87x-932).....	34.
Hertug Rollo af Normandiet (86x-911-925).....	35.
Greve Theobald af Saumure (885 - 904).....	36.
Greve Heribert den Anden af Vermandois (88x - 943)....	37.
Greve Raimund den Anden af Toulouse (85x - 923).....	38.
Vicomte Odo af Narbonne (924 - 936)	39.
Greve Boso den Anden af Provence (934 - 968).....	40.
Hertug Bernhard den Første af Sachsen (973 - 1011)....	41.
Fru Hildegard af Stade (97x - 1011)	42.
Fyrst Michael af Ungarn (971)	43.
Kong Boleslav den Første af Polen (1086 - 1138).....	44.
Greve Bertold af Lurngau (1003)	45.
Markgreve Adalbert af bayriske Østmark(960 - 1055)....	46.
Dogesse Frowila Ørseolo af Venedig (død o.1058).....	47.
Kejser Konrad den Anden Bælieren af Tyskland(-).....	48.
Greve Wilhelm den Femte af Poitiers (-)	49.
Johannes Komnenos af Paflagonien (død o.1067).....	50.
Dronning Anna Dalaseña af Paflagonien (o.1030).....	51.

Markgreve Thietmar den Første ved Saale (-)	54.
Greve Giselbrecht af Maasgau (død e.877)	55.
Grevinde Irmgard Lotharsdatter af Lohringen(846)....	56.
Greve Karl Konstatin af Vienne (90x - 96x).....	57.
Jarl Hrald af Numedal (-800-).....	58.
Kong Sigard Grjotgardssøn af Nordmøre (-)	59.
Kong Gudrød Veidekonge Halvdanssøn (død 821)	60.
Prisese Aasta Haraldsdatter af Agder (-820-)	61.
Wikbert Widokindsson, hertug af Sachsen(843).....	62.
Hertuginde Sindacilla af Friesland til Sachsen(-)....	63.
Hertug Widokind af Westphalen (- 800 -).....	64.
Ramiro den Første af Asturien (842 - 850).....	66.
Sire Rostain den Anden af Vion(873 - 889)	67.
Kong Boso af Nedre Burgund (død 887)	68.
Dronning Irmgard af Bugund (død 897)	69.
Kong Ingjald Olofsson af Värmland (-)	70.
Kong Pipin af Italien (781 - 810)	71.
Greve Landonulf af Teano (-861)	73.
Hertug Zultan(Zolt)af Ungarn (907 -944)	74.
Werner af Rotenburg, Franken og Wormsgau(-).....	75.
Kong Kenneth den Anden af Albany (død 995)	76.
Markgreve Gero den Anden af Ostmark (978)	77.
Greve Reginar den Tredie af Hennegau (920 - 973).....	78.
Kong Hardeknud af Hordaland og Hardsyssel (840-898)..	79.
Jarl Håkon Grjotgardssøn af Hålogaland (død 900).....	80.
Mørejarl Tore den Tavse(.862 - 938/40)	81.
Prisese Årlof Årbot Haraldsdatter af Norge (892)....	82.
Fyrst Rjurik af Novgorod (862-879)	83.
Prins Ethelwine(død i slaget ved Brunanburh).....	85.
Greve Robert den Stærke af Ile de France(død 866)....	86.
Greve Otto af Sydthüringen (836 - 912)	88.
Greve Dietrik af Ringelheim (890 - 968)	89.
Kong Ordone den Anden af Leon, Galizien etc.(910-924)	90.
Sire Guigo den Tredieaf Viennois (920 - 937)	91.
Greve Wifred den Hårede el Veloso(873 - 902)	93.
Greve Ingelgarius af Auxerre og Orleans(død før 929).	94.
Greve Adalbert den Anden af Ivrea (900 - 923)	95.
Greve Garcia Jimenez/Iniegues af Aragonien(850 - 882)	97.
Greve Oliba den Første af Carcassone og Rasez(820-84x)	98.

Greve Ranulf den Anden af Poitiers (o.855 - 890).....	99.
Prins Ketil Gotfredssøn af Danmark (80x - 84x)	100.
Greve Heribert den Første af Vermandois (o.840-900/8)	101.
Greve/hertug Odo af Toulouse mm,(830 - 918/19)	102.
Vicomte Francon den Anden af Narbonne (851 - 924)....	103.
Landulf den Anden den Røde, Fyrste af Benevent(936-).	104.
Pandulf den Første Jernhoved af Capua (død 981)	105.
Greve Fortun Garsez af Aragonien (død o.900)	106.
Greve Gero den Anden af Østmark (1002 - 1015)	107.
Kong Vladislav den Første Herman af Polen (1040-1102)	108.
Greve Uldalrich af Traungau (945 - 955)	109.
Markgreve Leopold den Første af Østrig (923 - 994)...	110.
Doge af Venedig Otho Orseolo (991 - 1032)	111.
Prinsesse Maria af Ungarn (994 - 10xx)	112.
Greve Henrik den Første af Franken, Worms, Speier...	113.
Hertug Wilhelm den Tredie af Aquitanien 915 - 963)..	114.
Manuel Eroticos Komnenos af Kastamon af Byzans(1000)	115.
Alexios Dalassenos statholder i Italien (-1030-) ...	116.
Markgreve Christian af Giersleben (937 - 945)	117.
Kejser Lothar den Første af Lothringen (795 -855) ..	118.
Kejserinde Irmgard af Lothringen (821 - 851)	121.
Trond Haraldssøn (o.750)	122.
Halvdan Øysteinssøn den Milde af Vestfold (-)	123.
Prinsesse Liv Dagsdatter af Vestmøre (o.700)	124.
Kong Harald den Granraude af Agder (o.800)	125.
Prinsesse Geva Siegfredsatter af Danmark (o765) ...	126.
Kong Wernicke af Sachsen (757) død 768	127.
Kong Bermudo den Første Diaconus (788/90 -791).....	128
Sire Rostain den Første af Vion (843)	129.
Kong Ludvig den Anden af Italien (825 - 875)	130.
Kong Olof Trätälje af Värmland (.800)	131.
Kong Radbor af Friesland (død 719)	132.
Kejser Karl den Store af Franken og Tyskland(død 814)	133.
Prins Arpad af Ungarn (død 907)	148.
Greve Eberhard af Franken (889 - 902)	149.
Kong Malcolm den Første af Albany (død 954)	150.
Kong Regnar Lodbrog af Danmark (-800-)	151.
Greve Thietmar af Rodægeresrod i Hedensleben (944-978)	155.
Greve Reginar den Anden af Hennegau (890 - 932)	156.
NN Richardsdatter af Burgund (-950-)	157.
Kong Sigurd Orm-i-Øje af Danmark (794-803)	158.

Grjotgard Herlaugssøn jarl (-850-)	159.
Fyrst Geza af Ungarn (død 997)	160.
Hertug Otto af Kärnten, greve af Worms (948 - 1004)	161.
Mørejarl Ragnvald Øysteinsson (850 - 892)	162.
Ragnhild Rolvsdatter (850 - 900)	163.
Kong Harald Hårfager af Norge (850 - 933)	164.
Storhertug Ludolf af Sachsen (806 - 866)	165.
Greve Walpert af Ringelheim og Oldenburg (890)...	166.
Kong Alfons den Tredie den Store af Leon(848-912)	167.
Sire Guigo den Anden af Vion (934 - 956)	168.
Greve Karl Konstantin af Viennois (900)	169.
Greve Wifred/Hunfred/Sunifred de Ria (858)	170.
Kong Iniego Arista af Pampelona (835 - 880)	171.
Greve Ranulf den Første af Auvegne (831 - 866).	172.
Kong Godfred af Danmark (804 - 810)	173.
Greve Pipin af Vermandois (817/18 - 840pp)	176.
Greve Raimund den Første af Limoges Quercy etc...	177.
Vicomte Lindoin af Narbonne (- 875 -)	178=
Fyrst Landulf den Første af Benevent mm.(910-43)	179.
Markgreve Thietmar af Giersleben (død 892).....	180.
Kejser Ludvig den Fromme af Franken og Tyskland..	181.
Kong Domnall den Anden af Albany (død 900)	189.

607331114: Kong Malcolm den Anden af Albany. (død af sår 1034).

Malcolm var søn af kong Kenneth den Anden af Albany, der blev dræbt i 995. Malcolm den Anden fulgte sin far i 1005 og regerede til 1034, da han blev dræbt.

Det lykkedes for ham at samle de keltiske småriger, men i 1031 måtte han anerkende Knud den Stores overhøjhed.

73989064: Greve Wilhelm den Anden af Weimar. (1003,).

Han var søn af Wilhelm den Første af Weimar, stamfar til huset Orlamünde.

Wilhelm den Anden blev greve efter sin far i 984. Hans bror Poppo var kejser Otto den Førstes kansler.

Wilhelm den Anden døde juleaftensdag 1003. Vi kender hverken hans mor eller hans hustru.

73989066: Greve Thietmar den Anden af Suevogau mm.(1030).

Han var søn af greve Gero den Anden af Ostmark og Adelheid af Gernrode.

Thietmars titler var greve af Suevogau og Nordthüringen og markgreve af Ostmark, som hans far havde forenet med grevskabet Lausitz [↓]til et afrundet forvaltningsområde

Thietmar døde år 1030, det år, hvor slaget ved Stiklestad stod i Norge.

729891468: Greve Lambert den Første af Løwen. (950 - 1015).

Som søn af greve Reginar den Tredie af Hennegau var han antagelig far til sin egen stedmor, grevinde Adele af Løwen. Lambært blev født o.950, da kong Lothar døde i Italien.

Da han var otte år gammel, blev hans far bandlyst af pave Johannes den Tolvte.

Johannes den Tolvte blev dræbt i 964, og Reginar den Tredie overlevede ham til 973.

743575556: Kong Gorm den Gamle Knudsen. (840 - 936).

Gorm var søn af Hardeknud, født o.840, men hans mor kender vi ikke. Hun må have styret harderriget fra Hardeknuds død o.850 til Gorms tronbestigelse i 860.

Gorm beherskede Limfjorden, der nok var den vigtigste handelsvej mellem øst og vest. Han var dog ikke tilfreds, før han havde erobret Vendland og Thy, og da disse lande var pacificeret gik han igang med Himmerland og det egentlige Jylland ned til Skjernå, hvor der til sene tider har gået en landegrænse, hvor man ikke kunne gifte sig med dem på den anden side.

Kong Gorm har ikke tøvet med at gøre indhug på landene syd --- for Skjernå, men det var først hans søn, der som arving til Danerriget kunne fastholde erobringerne.

Gorm gik nemlig hen og giftede sig med Tyra Haraldsdatter af Rūstringen, som hendes far havde fået af Ludvig den Fromme, da han var forjaget fra sit rige.

Ægteparret Gorm og Tyra havde børnene, Knud Danaast, som var opkaldt efter sin farfar, Harald Blåtand, der var opkaldt efter sin morfær, Gunhild Gormsdatter og Val-Toke.

Dronning Tyra har ingen del i opførelsen af Danevirke. Hendes tilnavn, Danebod må tilskrives, at det var hende, der ved sin arveret bødede Danmark sammen med Harderriget.

Knud Danaast kan takke sit tilnavn for, at han trods sit fornavn, Knud skulle markere, at han var arving til det danske rige

For Harald Blåtand var det nemmere, han havde navn efter sin morfær, og det sagde klart, at han var rigets arving.

Gunhild kan være Harald Klaks hustru. Tokes navn kommer ikke så ofte igen i Gormslægten, som de andre tre.

Knud Danaast må have været på vikingetogt langt horte, da hans far, Gorm døde i 936, for ellers kunne Harald ikke bestige tronen. Knud døde ifølge kilderne først i 940 ved et ~~da~~ b.

Da Gorm døde i 936, var dronning Tyra allerede død og begravet. Han satte selv en runesten over hende, hvor han betegner hende med tilnavnet Danmarks bod, og det kan bedst forklares ved, at hun var den rette arving til riget efter sin far Harald Klak.

743575233: Bjergliot Toreddatter af Møre. (o.937).

Bergliots forældre var Tore den Tavse Mørejarl og Ålof Årbot Haraldsdatter.

Hun var gift med Sigurd Ladejarl den Vise og mor til Håkon Ladejarl den mægtige/den rige.

Hendes farfar var Ragnvald Mørejarl og hendes farmor var Ragnhild Rolvsdatter. De havde foruden Tore den Tavse også sønnen Rolf, kaldet Gangerrolf, som blev landsforvist for strandhugst i Viken.

Det var hendes farfar, der klippede Harald Hårfager, men blev senere indebrændt en nat i 892 med tres mand på sin gård.

74357288: Fyrste Igor den Første af Kiev. (875-913-945).

Fyrst Igor var søn af Rurik af Novgorod, som var blevet indkaldt af de slaviske stammer til at styre dem.

Igor blev født o.875 og mistede sin far i 879. Ved sin død overlod Rurik regeringen til sin slægtning Oleg, og gav ham sin søn Igor i varetægt.

I 882 drog Oleg med en mængde krigere til Kiev, hvor Askol'd og Dir havde slået sig op som konger. Han skjulte sine krigere og bar drengen Igor på sine arme op til byen. Han sendte bud til Askol'd og Dir og sagde, jeg er købmand på vej til Grækenland for fyrst Oleg og kongesønnen Igor. Kom og besøg jeres slægt.

Da Askol'd og Dir kom, præsenterede han sig og viste Igor frem idet han sagde, I er ikke af kongæt, men det er jeg, og idet han viste Igor frem, sagde han og her er Ruriks søn.

De slog Askol'd og Dir ihjel og begravede dem på højen over Kiev, der nu hedder Ugorskoe, og Oleg slog sig ned i Kiev og sagde, dette skal være de russiske byers mor.

Det var også i Olegs tid i 898, Ugerne kom østfra og drog igennem Rusland og tog Volchernes land, som disse først havde taget fra slaverne. Og ungarerne førte krig mod grækerne.

Det var også ved den tid skriftsproget kom til Donau-slaverne med munkene Methodios og Kyrillos, der oversatte Apostelbogen og Evangeliet.

I 907 gik Oleg imod grækerne og efterlod Igor i Kiev med to tusinde skibe og mange til hest, og han kom til kejserstaden og da grækerne spærrede sundet, satte han skibene på hjul og forcerede spærringerne, og han hærgede og myrdede, sønderslog mange paladser og afbrændte kirker.

Og grækerne blev bange og sendte bud til Oleg og tilbød at betale skat, og Oleg krævede for hver rorbank, fyrrer i hvert skib og to tusinde skibe. Men grækerne sendte vin ud til lejret som var forgiftet, så nu krævede Oleg også afgifter til alle de russiske byer, og han sluttede fred med kejserne

Grækerne skulle sy silkesejl til de russiske skibe og sejl af netteldug til slovenerne. Netteldug^{lv} det kineserne brugte til at forfalske silkesøffer med, så det har ikke set så afvigende ud. Men Oleg synes at have villet bedrage sine allierede. For, da de satte sejl fra Miklegård sønderrev vinden netteldugsejlede, så slovenerne satte deres gamle sejl i stedet. De har nok troet, at det var grækerne, der havde bedraget dem.

Oleg døde af et slangebid, og han regerede i 33 år, før Igor blev konge eller storfyrste efter ham.

I 913 besteg Igor tronen i Kiev. Året efter drog han mod derevljanerne og besejrede dem og pålagde dem tungere skatter end Oleg havde gjort.

I 915 kom pecenegerne for første gang til Rusland, og da de havde sluttet fred med Igor drog de til Donau. I 920 førte Igor igen krig mod pecenegerne.

I 941 gik Igor med ti tusinde skibe mod grækerne. De begyndte at hærge landene i Bithynien og langs med Pontos indtil Herakleia og Paphlagonien. Nogle af dem, de fangede huggede de i småstykker, andre stillede de op som skydeskiver. Nogle radbrækkede de, bandt hænderne sammen på ryggen af dem og hamrede jernspigre ind i hovedet på dem.

Mange hellige kirker blev ildens bytte, de satte ild til klostre og landsbyer, og de tog ikke så lidt bytte på begge sider af Dardanellerne.

Grækerne havde imidlertid sendt bud efter deres tropper fra Lilleasien. Pamphilos med fyrre tusind mand, patricieren Phokas med Makedonerne, stratilades Theodoras med thrakerne og sammen med dem de adelige embedsmænd, og de omringede nu russerne.

Russerne rustede sig og drog mod grækerne, og det kom til svære kampe mellem dem. Kun med nød og næppe fik grækerne overtaget. Russerne trak sig hen under aften tilbage og gik i bådene og flygtede. Men Theophanes mødte dem i både med ild, som han gennem~~rør~~sendte over de russiske skibe.

Det var et skrækkeligt under at se, og russerne kastede sig i søen og vadede bort og de øvrige vendte hjem, og de fortalte hver især, hvad der var sket, og om ilden fra bådene.

Men Igor gav sig til at samle mange krigere, og han sendte bud over havet efter mange varægere og lokkede dem med mod grækerne, som han atter ville angribe.

I 944 havde Igor samlet mange krigere, varæger, russere og poljanere, slovenere, krivicere og tiverere og levede peceneger, og nu drog han mod grækerne igen.

Da kejser Romanos hørte det, sendte han sine ypperste adelsmænd til Igor og bad ham tage imod samme skat, som Oleg havde antaget og tag bare mere endnu.

Igor holdt rådslagning med sine tropper, og hans hird sagde: Når kejseren siger sådan, hvad kan vi så forlange mere, end at få guld og sølv og silketøjer uden at slås. Igor fulgte deres råd, bød pecenegerne at hærge det bulgarske land, men tog selv guldet og silken fra grækerne også til alle sine krigere, og han vendte hjem til Kiev i triumf.

Igor indgik nu en fredstaktat med Miklagård ligesom Oleg, med mange paragæffer og mange vidner og i to eksemplarer. Begge parter blev taget i ed.

Kejserens udsendinge blev sendt hjem med gaver af tyemde, pelsværk og bivoks.

Herefter ønskede Igor at holde fred til alle sider, men da høsten kom, ville han gå mod Derevljanerne for at pålægge dem en større skat.

Han drog så til derevljanderne og hentede en større skat, og sendte så størstedelen af sin hird hjem, men da derevljanerne hørte, at Igor kun havde få mænd hos sig kom de ud fra Iskorosten og dræbte ham og hans følge, og han fik sin grav der i derevljanernes land.

Igor var gift med Olga, der efter hans død blev i Kiev med sin søn Svjatoslav og hans fosterfar Asmud. Og vi har set, hvordan hun narrede derevljanerne, der ville tage hende til deres fyrste Mals hustru.

Olga blev døbt og gjort til helgen som den første kristne russer. I dåben fik hun navnet Helena, men hun kaldes altid Olga den Hellige, og hendes helgendag er den 11.juli. Hun død i 869.

743575232: Sigurd Håkonssøn Ladejarl den Vise. (død 962).

Han var søn af Håkon Grjotgardssøn jarl fra Haalogaland og Nordmøre, hvis hustru vi ikke kender.

Sigurd indtog under kong Håkon den Godes regeringstid en indflydelsesrig stilling som kongens ven og rådgiver. Han søgte særlig at mægle mellem konge og folk under kongens forgæves forsøg på at indføre kristendommen.

Da Erik-sønnerne var kommet til magten, blev han på en lumsk måde overfaldet af dem på Aglo i Stjørdalen, og blev af Harald Gråfeld og hans bror Erling indebrændt sent på høsten i 962.

Sigurd var gift med Bergliot Toresdatter fra Møre, der fødte ham sønnen Håkon den mægtige.

743575712: Thane og Eolderman af Sussex Æthelweard.(985-1005).

Æthelweard havde tilnavnet Historikeren. Hans far hed ligesom hans søn, Ethelwine, han faldt sammen med sin bror Elfwine i slaget ved Brunanburh i 937. Hans mor hed Ethelgifa.

Æthelweard var thane og eolderman af Sussex 973-987 og siden eolderman af Wessex 987-998.

Han er kendt for at have skrevet en kronik(cronicle).

Han havde store ejendomme i Sussex. Eolderman-titlen blev senere ændret til jarl.

Æthelweard døde år 1005.

743576064: Kong Robert den Første af Frankrig.(86x - 923).

Han var søn af Robert den Stærke greve af Ile de France, Orleans, Auxerre og Nevres og Ludvig den Frommes datter, Adelheid.

I 877 efterfulgtes Karl den Skallede af sin søn Ludvig den Stammende, der blev kronet i Compiègne den 8.december, 31 år gammel.

Det var ikke noget heldigt valg, for som historikeren Fustel de Coulanges siger: Efter Karl den Skaldedes tid styrer kongerne ikke længere. De udsteder hverken kapitularier eller love, retsplejen er gledet dem ud af hænderne. De tilbringer deres regeringstid med at modtage troskabsløfter, som deres afgivere ikke drømmer om at holde. Kongen kræver heller ikke mere skat.

Det var netop i Ludvig den Stammendes områder uroen var størst. Fjendtlige indfald af normanniske vikinger, muslimske maurere, og ungarske ryttere tog stadig til.

Tyveri og andre lovovertrædelser hører til dagens orden. Alle og enhver ernærer sig som røvere. At plyndre betragtes ikke mere som en forbrydelse.

Robert den Stærke fik titel af hertug, Frankrigs hertug, dvs hærfører. Han døde i 866 under belejring af en gruppe normannere, der havde sluttet sig inde i den befæstede kirke i Brissart, så Robert den Første må være født senest det år.

Ludvig den Stammende døde den 8.april 879 og efterlod riget til sine to sønner, Ludvig den Tredie og Karloman, men deres ret til riget blev straks bestridt, da deres mor var blevet forstødt af faderen.

Ludvig den Tredie døde 882 i ubemærkethed, men Karloman havde vist en del initiativ, da han døde under en jagt ved et ulykkestilfælde den 12.december 884.

Nu tilkaldte man den tyske kejser, Karl den Tykke til at tage riget i besiddelse. Sagen var, at Karloman havde betalt vikingerne for at trække sig tilbage, men nu var Karloman død, og så gjalt aftalen ikke mere, så nu belejrede de Paris.

Det var greve Odo af Paris, Robert den Stærkes søn og en bror til Robert den Første, der ledede Paris' forsvar, et forsvar der blev berømt både på grund af vikingernes udholdenhed og mængde og de indesluttedes heltemod.

På en eller anden måde lykkedes det grev Odo at slippe ud af byen og gennem vikingernes linier, og i Tyskland opsøgte han kejser Karl den Tykke og bønfuldt ham om hjælp. Karl kom med en mægtig hær i september 886, men vovede ikke et slag mod vikingerne, men gav dem lov til at plyndre i landet hinsidens Seinen, og så vendte han tilbage til Tyskland.

Kejser Karl var syg på både legeme og sjæl, og i november 887 blev han afsat, og Arnulfg af Kärnten blev indsat som konge af Frankrig. Den sølle kejser blev forladt af alle og blev sat i kloster, hvor han gik i vejen og natten til den 12. januar 888 blev han kvalt i sine puder.

Franskmændene fandt nu lejlighed til at vælge en konge af deres eget kød og blod, den første siden helten Verwingetorix selv overgav sig til Cæsar.

Nu valgte man greve Odo af Paris til fransk konge. Han overgik alle andre ved sin højde, sit smukke ydre, sin ånds og sin krops styrke. Greve Odo måtte kæmpe hårdt for magten. Vikingernes indfald fortsatte mange steder i landet, og Odo måtte kæmpe hårdt imod dem, men var til sidst så udmattet, at han måtte forhandle med dem.

Da var der en del adelsmænd, der trøtte af det stærke styre udråbte Ludvig den Stammendes søn, Karl den Enfoldige til konge og snart efter lod de ham krone i Reims. Men Odo var en klog mand, som der kun var få af i de kongelige annaler, han indvilligede i at dele magten med Karl, og foreslog, at Karl skulle overtage hele magten efter ham, da han ikke selv havde nogen børn.

Odo døde den 1. januar 898.

Hans bror, Robert var den første til at støtte karolinerens valg, og han fik til gengæld alle de len, grevskaber og abbedier, som han havde fået af Odo, og blev således den mægtigste og rigeste af alle Frankrigs stormænd.

Det var Karl den Enfældige, der lavede overenskomsten med vikingehøvdingen Rolf, der i dåben fik navnet Rollo. Stormændene støttede snart karolingerne og snart Robertinerne, som det nu var meget fordelagtigt for dem. I år 920, da Karl havde regeret i mere end tyve år, kom de, der havde odråbt ham til konge, og sagde, at de ville ikke længere adlyde ham, og to år efter kom hans mænd og kastede nogle halmstrå for hans fødder og opsagde ham troskab. Så gik de til robertinerne og valgte Robert den Stærkes næstældste søn Robert den Første til fransk konge den 29. juni 922.

Karl den Engoldige samlede en hær i Lothringen og gik med den mod sine fjender. Det første slag stod den 14. juni 923 ved Soissons, hvor Robert den Første faldt.

Men, da hans søn Hugo kom til sammen med greve Herbert af Vermandois gik de af med sejren, og man skulle nu tro, Hugo var blevet valgt til konge, men det blev hertug Rudolf af Burgund, der blev udbåbt.

Knap et år var Robert konge, og hans søn vedblev længe at afslå kronen. Først i 987 lod hans sig hylde og krone.

743576066: Kong Henrik den Første Fuglefænger.(876 - 936).

Henrik var den første tyske konge af det saccsiske hus. Han blev hertug af Sachsen efter sin far, Ottos død i 912. Hans mor var Hadwig af Babenberg, der var død allerede 903. I februar 909 havde Henrik ægtet Mathilde af Ringelheim, en arveprinsesse af danernes rige.

Det var tiden for den karolingske stammes afgang. Faktisk var Henriks far blevet tilbudt den tyske krone, men havde afslået den tilbudte ære, og i stedet tilbudt kronen til Konrad den Første, der på mødrende side stammede fra karolingerne. Han blev valgt til tysk konge i november 911 i Forchheim, men viste sig lige så svag som sine forgængere, og hver gang han havde sammenstød med Henrik, Carl den Enfoldige eller hunnerne, trak han det korteste strå.

Kort før sin død den 23.december 918 foreslog han Henrik til sin efterfølger på tronen, og i 919 tiltrådte Henrik det tyske herredømme. Han skal have været på fuglejagt, da man kom for at vælge ham til tronen, og derfor fik han tilnavnet, Fuglefænger.

Henrik indgik en ni års stilstand med Hunnerne, dækkede sig ind mod venderne og danerne, og uddannede en tysk hær. Dertil byggede han borge til landeværn, så de hunnerne efter afsluttet stilstand vendte tilbage, modtog Henrik dem sådan i slaget ved Merseburg, at de længe lod Tyskland være i fred.

Det var et styrket og roligt Tyskland, Henrik kunne efterlade til sin søn Otto den Første ved sin død 936, da han døde den 2.juli af et slag tilfælde.

743576067: Grevinde Mathilde af Ringelheim. (890 - 968).

Hun var datter af greve Dietrich af Westfalen og Reginhild af Mittelfriesland. Hendes morfar var prins Gotfred af Danmark, greve af Friesland og Rüstingen.

Hun blev opdraget af sin farmor, abbedisse Mathilde af klostret Herford grevinde af Sachsen, og hun var en god elev. Da hun blev dronning ved sit ægteskab med Henrik den Første, blev hun de fattiges velgører, grundede klostret Quedlinburg hvor hun selv døde. Hun var en mor for sine undersåtter. Ofte listede hun sig om natten bort fra sin ægtemands side for at bede.

Hendes liv som enke fra 936 til 968 gik med bøn, gode gerninger og håndarbejde.

En af hendes sønner var ærkebisp Bruno af Köln, og i 965 tilbragte hun nogle lykkelige dage i sine børns kreds hos ham.

Hun blev erklæret for helgen og hendes helgendag er 14.marts.

743576144: Kong Ramiro den Anden af Leon, Galicien mm.(923-950).

Ramiro var søn af kong Ordono den Anden af Galicien og grevinde Nunnia Elvira af Galicien.

Han blev født før 923 og 927 valgt til konge af Leon. Han besejrede maurerne og lod sig 931 kalde konge af Leon, Galicien, Asturien og Kastilien.

Han var først gift med Teresa Florentina af Navarra, der blev mor til Ordono den Tredie, og efter hendes død ægtede han Urraca, der blev mor til prins Sancho af Leon.

Ramiro døde 950 i Zamora.

IV

743576288: Guido den Tredie (Fjerde, Første) af Vion. (957 - 995/6).

Hans far var Guido den Anden (Tredie af Vion). Hans mor var den Fredeburge, der bragte Vion og Vienne sammen.

Med ham overskred hertzerne af Vion Rhone. I 940 ejede han betydelige godser i Haut-Dauphiné og han var den virkelige stamfar til Huset Grenoble, de senere Dauphiner af Vienne.

I 995 giver han i Vernioz i grevskabet Vienne til stiftet St. Maurice og da kalder han sig ego in Dei nomine Wigo, og heller ikke i underskriften fører han nogen titel. Hans hustru Fredeburge er delagtig i denne donation.

Foruden sønnen Humbert, der blev biskop af Grenoble, havde han sønnen Guigo og sønnen Vilhelm samt en datter.

743576289: Fredeburge af Vienne. (995 - 1016).

Fredeburge var datter af Richard af Viennois.

Hun blev gift med Guido den Tredie(Fjerde, Første), der med sit giftermål med Fredeburge blev i stand til at overskride Rhone.

I 940 ejede Guido betydelige godser i Høj-Dauphiné og han var den virkelige stamfar til huset Grenoble

743576320:Greve Sunyer af Barcelona, Audona og Gerone.(d.954).

Han var søn af Wilfred den Hårede el Veloso af Barcelona og Widimilde(Gudinilde/Winidilda).

Ved sin fars død 902 arvede han grevskabet Besalu og senere ved sin bror Wifred den Andens død også grevskabet Barcelona i 912, som han siges at have styret i fyrre år.

Sunyer lod bygge borgen Olerandulo i 929. I 934 var han også greve af Gerona, idet han det år har givet gods til kirken i Gerona.

I 945/46 overlod Sunyer regeringen til sine sønner, Borrel og Miron og gik i kloster. Sunyer døde den 15.oktober 954.

743576 324: Greve Arnold den Første af Raséz. (-944 - 957).

Arnold var søn af greve Asnarius af Cpmñignes og Consprans
Hans mor kendes ikke.

I 944 efterfulgte han sin svoger Acfred den Anden af Carsa-
sone og Raséz. Hans hustru hed Arsinde og arvede disse grev-
skaber.

Arnold havde også land i Narbonne og Toulousin især ved Py-
renæerne under greven af Woulouse.

Fra sin far havde han Commignes og Consorans.

I 944 giver han sammen med sin hustru og deres børn gods til
klostret Lezat og til abbed Adasius kirke og jord til St.Ybar
i Foix.

Arnold døde, var død november 957, men levede endnu i 956.

743576404: Landulf den Tredie fyrste af Benevent og Capua(d.968/69).

Han var søn af fyrst Landulf den Anden den Rødhårede, fyrste af Benevent og Capua, der ved sin død delte sine fyrstendømmer mellem sine to sønner i 961.

Landulf fik Benevent, og hans bror Pandulf den Første fik Capua.

743576408: Markgreve Atenulf af Aversa.

Atenulf var søn af Pandulf den Første Jernhoved og Aloara den Tapre, og havde brødrene Pandulf den Anden af Salerno og Landulf den Fjerde af Capua.

Vi har ingen årstal på Atenulf. Aversa var dengang bispesæde. Hans far døde 981 Han havde forenet alle de lombardiske fyrstendømmer, men delte dem ud til sine sønner.

Moderen blev taget til fange i 969, men løsladt straks efter kejser Ottos tronbestigelse i 983, så hun må have siddet i fangenskab i fjorten år. Hun døde antagelig i 993.

743576436: Fulco den Første den Røde af Anjou. (-886 - 941/42).

Fulco var søn af Ingelger og Adele af Gatinais. Han var ikke greve af Anjou, men fik Auxerre og Orleans med Adele.

Fulco kom som ung til Anjou sammen med Odo, Paris' tapre forsvarer, hvis tilhænger han var. Han må dengang have været ganske ung, da han blev greve af Anjou, Han nævnes samme år i et dokument af Odo.

I 891/92 deltog han ved en domsafsigelse i Tours, der lå udenfor hans grevskab. Han nævnes også 899. Han var dog en tid også greve af Tours, men kun til 909.

Fulco nævnes igen 914, 924, og 931. I 929 udstedte han selv et dokument om en donation til St.Aubin og St.Lezin. Heri kaldes han greve af Anjou og abbed af St.Aubin.

Han var gift før 929 med Récille af Loches og Villentrois, der nævnes i Gesta Consulum Andegavorum. Hun blev mor til Fulco den Gode.

Fulco den Røde døde mellem august 941 og maj 942.

743576440: Kong Berengar den Anden af Italien.(900 - 966).

Han var søn af Adalbert den Anden af Ivrea. Blev gift før 936 med Willa af Arles.

Der herskede den største forvirring der i landet(Italien), og i 888 havde både hertug Vitus af Spoleto og greve Berengar den Første af Friaul opkastet sig til kongee af Italien. De blev begge fordrevet af Arnulf, overlevede Berengar denne og fordrev endda den arelatiske kong Ludvig, som var kronet til kejser, men omkom i en krig med Burgund. Nu gik striden over til Rådolf den Anden af Burgund og hertug Hugo af Arles, som italienerne tilbød kronen. Hugo tog sin søn Lothar til medregent. Han overfandt en ny modkonge i hertug Arnulf den Onde af Bayern, og gik så i kloster. Hans søn Lothar døde kort efter, og en ny markgreve af Ivrea, Berengar den Anden ville tvinge Lothars enke, Adelheid til at ægte hans søn, Adalbert. Men hun kaldte den tyske konge Otto den Første den Store til hjælp. Han ægtede selv Adelheid og gav Berengar kongetitel af Italien som len, men, da der opstod nye uroligheder, drog han igen til Italien og blev kronet til kejser i Rom.

Han sendte nu i 961 Berengar og hans hustru som fanger til Bamberg i Tyskland, hvor Berengar døde den 6.august 966. Hans hustru overlevede ham og gik i kloster.

Berengar var italiensk konge fra den 15.december 950 til han 961 blev sendt fanget til Tyskland.

743576464: Kong Sancho den Første Garcez greve af Aragonien.

Sancho efterfulgte sin bror Fortun Garcez og udvidede sit territorium til Tudela. I 905 antog han kongenavn. I 919 nedlagde han regeringen og gik i kloster, men året efter blev landet truet af muslimerne. Han allierede sig med Ordonez den Tredie, men de kristne armeer led et knusende nederlag ved Valjunquera, og muselmændene trængte helt frem til Frankrig, men led som Karl den Store et delvist nederlag i Roncevaux.

I 924 foretog muslimerne en ekspedition helt frem til Pampelona, som de dog måtte opgive.

Sancho var gift med Tota, der levede til 958 og styrede landet i sin søns mindreårighed, som dronning af Navarra.

743576500: Greve Oliba den Anden af Carcasone og Raséz.(900).

Han var søn af Oliba den Første af Carcasone og Richilde af Razés.

Han var greve af Carcasone og Razés fra 873. I 883 ser vi Oliba den Anden som leder af en domstol. I 898 er Oliba med ved en retshandling som særlig udsending eller repræsentant for greve Eudes af Toulouse.

Det er i denne periode at greverne gør sig mere og mere uafhængige af kejserdømmet, men samtidig synes de at have taget familiemedlemmer som medregenter i deres områder.

Med kejserens svindende magt ser vi også, at greverne går på rov hos hinanden især hos forsvarsløse abbedier og klostre. Oliba annecterede abbediet Motolieu i 898.

Kejser Karl den Tykke førte en langvarig krig mod sin nevø, Pipin den Anden i Aquitanien, og for at få støtte til denne krig, måtte hangive sine grever forskellige fordele og goder.

Oliba den Anden døde o.900.

743576512: Greve Ebles Manzer af Poitou. (87x - 932).

Ebles Manzer var søn og arving af greve Ranulf den Anden af Poitou og antagelig Irmgard, hvis oprindelse, vi ikke kender.

Ranulf døde den 5. august 890, og Ebles Manzer ægtede Eremburge i 892.

Ebles Manzer måtte forsvare sit grevskab mod kong Odo og den af ham udnævnte greve Adhemar. I 893 blev han forjaget, men, da Karl den Enfoldige tiltrådte regeringen, faldt Adhemar i unåde, og Ebles Manzer kunne vende tilbage i 902.

I 911 slog han normannerne foran Chàrtres, og samme år ægtede han Emiliane, der blev mor til hans søn William den Tredie.

Da han i 927-28 arvede Auvergne og Limousin, antog han titel af Hertug af Aquitanien i konkurrence med Raymond den Tredie af Toulouse.

Snart efter blev han igen enkemand. I 932 blev han af den robertinske kong Rudolf berøvet Aquitanien og beholdt bare Poitou. Han døde samme år. Dødsårsagen ukendt.

743576514: Hertug Rollo af Normandiet. (86x - 925).

Han hed egentlig Rolf, men blev kaldt Rolle. Han var ikke identisk med Ganger-Rolf, som var så stor, at han ikke kunne sidde på en hest, men gik på jorden. Han er blevet forvekslet med den iro-norske Riulf, der kom til Cotantin og siden gjorde oprør mod Wilhelm Langsvård. Rollo var af mere almindelig atatur og var dansk ifølge de ældste kilder til Normandiets historie.

Han gjorde gentagne angreb på Neustrien i Nordfrankrig, og i 886 erobrede han Bayeux fra greve Berengar, hvis datter, Popa han ægtede.

I årene 900-911 angreb han Paris, der i fire år blev forsvaret af hertug Odo af Paris, 884-888. Kong Odo blev afløst af Karl den Enfoldige, der i 911 tilbød Rollo landet omkring Seinens munding ned til havet, og, det var da han forsøgte at indlemme halvøen Cotantin, at han stødte sammen med Riulf fra Norge.

Rollo lod sig døbe og fik døbenavnet Robert, og han ægtede Karl den Enfoldiges datter Gisela. Han tog siden ophold i Rouen. Lensoverdragelsen fandt officielt sted i St.Clair, men i følgende ca. tre hundrede år bevarede dette hertugdømme reel selvstændighed..

Denne selvstændighed måtte normannerne ofte kæmpe hårdt for imod de franske konger, som forståeligt nok søgte, at vinde området tilbage under kronen.

Popa, Berengars datter er antagelig død før 911, men, da Rollo blev døbt mistede hendes ægteskab på dansk enhver ret. Vi ved ikke, hvornår hun døde.

743576516: Greve Theobald af Saumure. (885 - 904).

Hans forældre er ganske ukendte, og vi ved bare, at han levede i 885, men ikke, hvorgammel han var.

Han var gift med Richilde af Paris, datter af hertug Robert den Stærke af Paris, hertug af Frankrig, dvs marskal af Fr. greve af Orleans, Auxerre og Nevres..

Vi kender ikke Richildes dødsår, men Theobald døde ca.904, i Karl den Enfoldiges regeringstid.

743576518: Gøeve Heribert den Anden af Vermandois.(88x - 943).

Han var søn af Heribert den Første, der blev myrdet 900/08.
i en alder af 60-68.

Heribert den Anden levede under Karloman, Karl den Tykke, Oda,
Karl den Enfoldige, Rudolf af Burgund, Robert den Første og
Ludvig den Fjerde.

Da Karl den Enfoldige af sine folk blev opsagt som konge,
samlede han en hær i Lothringen og gik med den imod sine
fjender. Slaget stod den 14.juni 923 ved Sôissons. Robert
den Første faldt, men da hans søn Hugo kom til stede bistå-
et af grev Heribert af Vermandois, blev det Robertinerne, der
gik af med sejren.

743576544: Greve Raimund den Anden af Toulouse. (85x - 923).

Raimund var søn af Odo, greve eller hertug af Toulouse, greve af Querzy, Rouergue, arving til Carcasone og Razés og grevinde Garsinde af Albigeois, med borgen Albi.

Raimund tiltrådte sin fars herligheder allerede i 909, som medregent. Men allerede i 878 var han greve af Albi og i 890 og 909 også af Nismes.

I 900 havde han grevskaberne Carcasone og Razés.

Hans far døde 918/19, og i 918 blev han greve og lensherre af Gothien sammen med sinbror Ermangaud.

Begge brødre var tilhængere af kong Karl den Enfoldige i 922. Raimund slog i 920 Saracenerne, der var kommet helt frem til Toulouse, og i 923 slog han ungarerne tilbage.

I 922 tiltog han sig Gothiens kirkeejendomme. Han havde en del strid med de store vasaller, men udmærkede sig ved en stor sejr over normannerne i Auvergne.

Hans hustru, som overlevede ham hed Guninilde, og hun blev mor til Raimund den Tredie Pons.

Raimund den Anden døde i 923 sidst på året.

743576546: Vicomte Odo af Narbonne. (924 - 936).

Odo var søn af Francon den Anden af Narbonne og Arsinde, grevinde af Rousillon.

Han havde arvet et godd i Narbonne, som han ved forældrenes død gav til klostret Montolieu den 17.december 924 sammen med sin hustru Richilde af Barcelona.

Odos hustru var født o.906. Hun overlevede sin mand, der døde c.936, og styrede grevskabet Narbonne i mange år for sin søn Matfred, vist endnu i 955.

Hun kalder sig i et dokument af 936 datter af greve Borrel og grevinde Garsinde.

743576548: Grev Boso den Anden af Provence. (934 - 968).

Boso er antagelig født o.900 og træffes som greve af Provence i 934, indsat i embedet af kong Hugo Capet. Han var søn af Rotbald den Første af Provence.

Boso den Anden var i hvert fald den første titulerede greve af Provence, og hans efterkommere beholdt denne titel i næsten 200 år.

I 948 bliver han af kong Konrad den Anden udnævnt til greve af Arles.

Han nævnes 952 i et brev om kirken i Arles.

I maj 961 bekræfter han sammen med sin hustru, Constance en gave til klostret Montmajour, bekræftet ligeledes af deres sønner, Wilhelm og Rotbald, der begge kalder sig grever og derfor ikke kan have været ganske unge på den tid.

Greve Boso døde senest 968.

747891472: Hertug Bernhard den Første af Sachsen. (973 - 1011).

Fra 973 var han hertug efter sin far hertug Hermann Billung. Hans mor hed Hildegard af Westenburg.

I 974 var han med kejser Otto den Anden på felttog i Danmark. Ved de tronstridigheder, der opstod efter kejser Otto den Andens død, stod hertug Bernhard på Otto den Tredies side.

Bernhard var til stede ved indvielsen af domkirken i St. Stephan i 992. Han opholdt sig meget ved hoffet og blev gerne taget med på råd.

Han døde den 9. februar 1011 i klostret Corvey, hvortil kong Henrik den Anden kort før var ankommet. Han blev bisat i klosterkirken St. Michaelis i Lüneburg.

Hertug Bernhard var gift med Hildegard af Stade.

747891473: Hildegard af Stade. (97x - 1011).

Hun var datter af Henrik den Første af Stade og Hildegard af en hidtil ukendt slægt.

Hendes far havde tilnavnet den Skallede. Han var to gange gift. Først med Judith af Kinziggau. I anden omgang med Hildegards mor Hildegard.

74789080: Fyrst Michael af Ungarn. (971).

Han var søn af hertug Toxun, tredje hertug af Ungarn. I hans tid kom hunnerne 909 ind i Thüringen, 910 helt til Augsburg, 932 til Merseburg og 955 igen til Augsburg.

Vi ved ingenting om fyrst Michael, ja, vi kender ikke engang hans mor. Men det er sandsynligt, at han har været med på de senere togter til Tyskland og Frankrig, hvor de så er gået hen.

747891484: Kong Boleslav den Første (Chrobry) af Polen. (1086-1138).

Han havde også tilnavnet Crivusti/Skøvmund. Han var søn af Władislaw den Første Herman og Judith af Böhmen.

Kristendommen var indført i Polen af hans far, og Boleslaw arbejdede ihærdigt på at udbrede den. Han var vasal under den tyske kejser, der havde stiftet ærkebispesædet i Gnesen og bispesædet i Cracau. Det var Otto den Tredie, der var tysk kejser.

Boleslaw blev født den 20. august 1086. Han blev konge af Polen i 1102 og tvang indbyggerne af Pommern til at underkaste sig polsk styre.

Selv hyldede han både kejser Henrik den Femte og senere kejser Lothar.

Boleslaw var først gift med Sbylava af Kiev. I anden omgang ægtede han Salome af Berg-Schelkingen.

Den oprørske adel indkaldte Boleslaws bror Zbigniew imod deres far, der i 1097 måtte dele landet i tre dele. Efter faderens død sejrede Boleslaw over sin bror og blindede ham.

Boleslaw døde den 28. oktober 1138 og blev fulgt af sin søn Wladislaw den Anden, der søgte at forjage sine brødre, men blev sat i band af pave Eugenius i 1146.

747891488: Greve Bertold af Lurngau. (1003).

Bertold var søn af greve Udalrich af Traungau. Moderen er ikke nævnt ved navn.

Frafaderen var greve Meginhard af Traungau.

Faderen nævnes i årene 945/55. Meginhard nævnes 930. Vi kender ingen kvinder i denne slægtsgren.

747891584: Markgreve Adalbert af bayriske Østmark.(960-1055).

Han var søn af Leopold den Første af huset Babenberg og Richeza af Auel- Bonn- og Zülpichgau.

Samtiden anså ham med rette som den egentlige grundlægger af Østrig. Slægten stammer fra Franken og i 1010 optræder Adalbert som greve i Schweinachgau, men var senere greve i Donaugau.

Adalbert flyttede sin residens fra Melk til Tulu og efterlod det udvidede markgrevskab til sin søn Ernst.

Han var gift med Frowila af Venedig.

747891585: Dogesse Frowila Orseola af Venedig. (død e.1058).

Frowila var datter af dogen Otho Orseolo af Venedig og prinsesse Maria Geizasdatter af Ungarn.

Fristaten Venetien opstod, da Vestgoterne og Hunnerne hærgede Italien, og Poslættens folk flygtede ud på søerne i Adriaterhavet, Her opbyggede de en flådemagt til forsvar mod araberne, og skabte sig rigdom ved handel i det østlige Middelhav.

Deres værste og farligste fjender var normannerne og de mægtige ungarske konger. Frowila blev bortgiftet til markgreve Adalbert af den bayriske Østmark, i ryggen på ungarerne, en ny fremadstormende magt

Frowila døde den 17.februar en gang efter 1058. Kun datoen er sikker, fastlagt som den er ved årlige messer.

747891592: Kejser Konrad den Anden Salieren.(990 - 1039).

Den sachsiske kejserstamme var uddød med kejser Henrik den Anden, og på en valgdag den 8.september 1024 blev Konrad den Anden Salieren udnævnt til tysk konge.

Konrad var søn af greve Henrik af Franken, af Worms og af Speier. Hans mor var Adelheid af Metz/Elsass.

Han født o.990. Han lod sin søn Henrik udnævne til tronfølger og drog derpå til Italien, hvor han blev kronet med den lombardiske kongekrone. Og i Rom blev han kejserkronet den 26.marts 1027.

Tre oprør måtte han nedkæmpe startet af hans stedsøn Ernst af Schwaben.

Ved kong Rudolf af Burgunds død indlemmede han Burgund i det tyske rige.

Han tugtede den egenmægtige konge af Polen og de vendiske folk.

I 1037 gjorde han de mindre len arvelige, og han gav Slesvig tilbage til Danmark og kong Knud.

Hans hustru, Gisela af Schwaben havde været gift en gang før sit ægteskab med Konrad og havde den oprørske søn Ernst. Men også med Bruno af Braunschweig havde hun været gift enten før eller efter hertug Ernst af Schwaben.

Konrad den Anden døde den 4.juni 1039 i Utrecht. Kejserinde Gisela døde den 14.februar 1043 i Goslar.

747891594: Greve Wilhelm den Femte, den Store af Poitiers.

Som hertug af Aquitanien var han den Tredie. Han var søn af den Fjerde greve af Poitou, den Anden hertug af Aquitanien af navnet Wilhelm og grevinde Emma af Blois.

Efter at hans fjende, kong Robert den Fromme var død, ægtede han i 1006 hans enke, grevinde Almodis de la Marche og opnåede på den måde herredømme over la Marche og Perigord, der havde siddet som en prop i hans slægts ambitioner.

Almodis døde 1007, og han giftede sig igen i 1011 med Brisca af Gascogne. Også Brisca døde, og før marts 1018 ægtede Wilhelm, som nu kaldtes den Store, Agnes af Burgund, der blev mor til hans efterfølger.

Wilhelm var en beskytter af kunst og litteratur. I 1029 trak han sig som sine to forgængere tilbage til klosterlivets fred og han endte sine dage i klostret Moillezais den 31. januar 1030.

745331600: Johannes Komnenos fra Lilleasien. (død o.1067).

Johannes blev født o.1025 i Kastamon i Lilleasien som søn af Manuel Erotikos Komnenos en meget anset og stærkt begunstiget officer under kejser Basilios den Anden. Vi kender ikke Johannes' mor.

Komenernes store familieejendomme lå omkring Kastamon, hvor han først så dagens lys, Men efter faderens død blev Johannes sammen med sin bror Isak opdraget ved det kejserlige hof under kejserens opsyn, og uddannet i klostret Studion, der dengang var hovedsæde for al lærdom.

Kejser Michael af dynastiet Dukas måtte efter en meget kort regeringsperiode afstå tronen til Johannes bror, Isak, der var den første af det navn. Han var en kriger, der havde vist sig fortjenstfuld, og kejser Michael den Sjette valgte ham til sin efterfølger den 2.september 1057.

Men Isak den Første havde et dårligt helbred og tilbød sin bror Johannes det kejserlige purpur. Johannes var i 1057 statholder i Bysanz og afslog tilbuddet, hvad hans hustru, den ærgerrige Anna Dalassena aldrig tilgav ham.

I stedet for Johannes Komnenos valgte Isak så Konstantin den Tiende Dukas til sin efterfølger.

Da Isak i 1059 trak sig tilbage og gik i kloster, valgte Johannes også at trække sig tilbage fra det offentlige liv og gå i kloster, hvor han døde.

745331601: Anna Dalassena af Paflagonien. (o.1030 - o.1105).

Mens Komnenerne var af den nyere krigeradel, hørte Anna til det gamle ariostokrati. Hun blev født o.1030. Hun var datter af Alexios Dalassenos, der var statholder i Italien. Hendes mor er forsvundet i historiens dyb.

Hun blev gift med opkomlingen Johannes Komnenos, hvis bror ved militærpartiets hjælp blev kejser i 1057, men døde 1059. Da han blev tilbudt kejsertronen, afslog han, til sin hustrus forbitrelse. Han gik i kloster samtidig med sin bror Isak, og døde 1067 i klostret.

Nu sad Anna tilbage med otte børn, sønnerne Manuel, Isak, Adrianos, Nikeforos og Alexios og døtrene Maria, Eudokia og Theodora.

Det passede hende godt, at kejser Konstatin Dukas' søn Mikael Dukas den Syvende blev tilsidesat. Og hun fik et ægteskab i stand mellem sin yngste datter og den nye kejser Romanos Diogenes.

Hendes to ældste sønner, Manuel og Isak var tidligt begyndt i deres militære løbebane. Manuel som stor-domestik for de østlige hære. Men han døde ganske pludseligt under forberedelserne til felttoget mod tyrkerne.

Efter nederlaget ved Manzikert sendte Anna sin tredje da kun 14-årige søn Alexios til kejseren, men af medlidethed sendte han Alexios tilbage til den hårdt prøvede mor.

Da kejser Romanos Diogenes blev styrtet i 1071 og Caesar Johannes Dukas tåltrådte regeringen, blev hun anklaget for at støtte et come-back og forvist med sine børn til Prinseøerne i Mamarahavet. Hendes uvilje mod Dukasslægten blev ikke mindre herefter,

Da Johannes Dukas blev fortrængt af Nikeforitzes blev Komnenerne og deres mor igen taget til nåde. Isak blev udnævnt til stor-domestik for de østlige hære og Alexios blev hans næstkommanderende.

Trods modgang i kampene med tyrkerne viste Alexios så gode evner for taktik, at han blev sat ind på en selvstændig opgave imod den normanniske lejetropfører Roussel af Balliol, der var ved at grundlægge et eget rige i det østlige Lilleasien.

Her ser vi for første gang Alexios' strategiske dygtighed, som han på fremragende vis forbinder med diplomati. Hans hær var underlegen, men ved skinfægtninger, nølen, løfter og bestikkelser undgik han åbent slag og vandt Roussels tyrkiske allierede for sig.

Ganskevist havde han ikke pengene til bestikkelserne, men ved diplomati lånte han dem af rigmændene i byen Amaseas, der i virkeligheden var på Roussels parti.

Alexios lod nu som om, han lod Roussel blinde og bragte ham med bind for øjnene til Konstantinobel, hvor kejser Mikael gav ham en stormende velkomst.

Både kejseren og den intrigante gamle ræv, Johannes Dukas søgte nu at knytte Alexios til sig ved svogerskab. Alexios indså klart, at det var bedre for ham at knytte sig til den mægtige Dukasfamilie end til den relativt svage kejser, som allerede var nødt til at ruste sig mod forskellige oprørsbevægelser.

Desværre ville hans mor ikke give sit samtykke til en tilknytning til det forhadte Dukas-familie, men igen fejrede Alexios' diplomati triumf, Anna Dalassena måtte bøje sig.

I 1078 ægtede Alexios den 12-års Dukasjomfru, Irene. Allerede samme år blev kejser Mikael styrtet, og brødrene Komnenos sluttede sig loyalt til den nye kejser Nikeforos Botaniates.

Ved en kombination af strategi og diplomati lykkedes det for Alexios at tage endnu en usurpator med en betydelig større hørstyrke til fange og bringe ham til Nikeforos Botaniates, der straks lod ham blinde, meget imod Alexios' vilje.

Kejser Botaniates blev meget snart upopulær, da han fratog den purpurbårne Konstantin alle kejserlige værdigheder, og uroen begyndte at ulme også ude omkring i landet.

Da Alexios var blevet udrågt til kejser, fik hans mor Anna Dalassena tilfulde opresning for den tort, hendes mand havde tilføjet hende ved af afslå kejsertitlen.

Efter mange års målbevistintrigere så hun nu sin søn på kejsertronen, og mere end det.

Da den militære situation krævede al Alexios' opmærksomhed, og derfor hans fravær fra kejserstaden, overlod han hele regeringsmyndigheden til sin mor.

Hun fik al magt over administrationen og finanserne, ret til at udnævne og afskedige dommere og andre embedsmænd. Alle befalinger forsynet med hendes segl, skulle have samme gyldighed, som kejserens egne.

Endelig havde hun nået sit mål. Hun var despoina, herskerinde og kaldtes basilissa, selv om hun ikke blev egentlig kronet.

Noget af det første, hun foretog sig, var at skaffe sig af med en patriark, der havde stået hende i vejen og erstatte ham med en af sine munkeprotegeer, Eutratiós.

Hun var frygtindgydende from, udrensede det letfærdige hof, indførte tugt og sædelighed, salmesang og bønner. Selv tilbragte hun det meste af natten med bøn, og regerede om dagen hele romerriget med fast hånd.

Hun må have været forfærdelig. Hvor længe hendes regentskab varede, ved vi ikke med bestemthed, men hun var i hvert fald aktiv endnu i 1095.

Den egentlige basilissa, Irene har næppe haft det nemt med den svigermor. Hun var heller ikke mere end femten år, da hun blev kronet til Augusta.

1183825056: Thietmar den Første, markgreve ved Saale.

En rigsdag i Tribur i Østfranken afsatte i 887 kejser Karl den Tjyke og valgte hans brorsøn, den unge hertug Arnulf af Kärnten til tysk konge.

Thietmar, der var søn af mrkgreve Christian, var med i det lynfelttog mod Stormáhren, der tilintetgjorde alle farar for angreb herfra.

Det var antagelig ved den lejlighed, markgreve Thietmar døde i året 892.

11838263488: Giselbrecht af Maasgau. (død efter 877).

Karl den Stores rige var endnu ikke blevet delt mellem Dudvig den Tyske, Karl den Skælæde og Lothar.

Greve Giselbrecht havde i 846 røvet prins Lothars datter Irmgard, og i 855 blev hans grevskab indlemmet i Lothars part af riget, der blev kaldt Lothringer efter sin fyrste. Lothringen omfattede Nedrrlandene, Burgund, Savoyen og Italien og de mellemliggende lande.

Maasgau synes at have fået navneforandring til Hennegau, og Giselbrechts søn Reginar blev den Anden greve af Hennegau, første hertug af Lothringen, her forstået som nederlothringen.

Giselbrecht døde efter 877. Vi ved ikke, hvornår Irmgard døde.

11838263489: Irmgard Lotharsdatter af Lothringen. (846).

Irmgards forældre var Karl den Stores sønnesøn, Lothar den Første og Irmgard af Tours.

Irmgard havde tre brødre, Ludvig den Anden, Lothar den Anden og Karl af Provence. Hun er muligvis opdraget hos sin moster Adelais, der var gift med greve Konrad den Første af Højburgund og er således vokset op i sin fars rige, Lothringen, og i et område, der grænsede op til Maasgau, hvor greve Giselbrecht regerede.

Giselbrecht bortførte nemlig Irmgard til sit grevskab og giftede sig med hende før 846. O.850 nedkom Irmgard med en søn, der fik navnet Reginar og som siden fik tilnavnet Langhals.

Sin far Lothar mistede hun i 855. Sin onkel Konrad mistede hun i 862. Vi ved ikke, hvornår hendes mor og moster døde, eller hun selv. Hendes ægtemand og bortfører Giselbrecht døde efter 877.

11838263492: karl Konstantin, greve af Vienne. (90x - 96x),

Han skal have været uægteskabelig søn af Ludvig Busonides, konge af Nedre Burgund.

Hans far kaldes også (Ludvig Barn[?]) da han allæde fire år gammel blev konge af Nedre Burgund i 887.

I år 900 blev faderen konge af Italien, og her må han have fundet Karl Konstantins mor, som vi ikke kender, for Karl Konstantin blev født lige efter år 900. Den 15. eller 22. februar 901 blev faderen kronet til kejser. Karl Konstantin var ikke ret gammel, da faderens modstander, Berengar den Første i 905 overrumplede ham i Verona og blindede ham og sendte ham tilbage til Nedre Burgund eller Provence.

Karl Konstantin voksede op ved Rhones bredder, og der blev han myndig. Den 3. juni 923 optræder han i et dokument som ambasciator, vasal, og i 951 kaldes han højt bedaget.

Senest i 927 var han greve af Vienne, og han levede endnu i 960.

11897203712: Harald Naumdalajarl. (- 800 -).

Han var søn at Trond Haraldssøn, og han var gift med en datter af kong Sigard på Nordmøre, Signy Sigardsdatter.

Haralds forfædre var: Odin, Seming o.300, Godhjalt o.325, Sverdhjalt o.350, Hoddbrodd o.375, Himileig o.400, Vedrhall o.425, Håvard Handramme o.450, Godgest o.475, Hemgest, Huldes bror o.500, Gudlaug o.525, Gyllaug o.550, Mundil Gamle o.575, Herse o.600, Brand jarl o.625, Brynjolf o.650, Baard o.675, Hergils o.700, Haavard o.725, Harald Trygil o.800 og Trond.

11897203714: Sigard Grjotgardssøn, konge af Nordmøre.

Han levede o.775. Hans datter varkusine til Selve Hognesøn og Hild Mjove. Sigards stamtræ kan føres tre generationer tilbage, således: Grjotgard på Nordmøre, Salgard, Grjotgard, konge på Nordmøre og endelig Sigard selv

11897203736: Gudrød Veidekonge Halvdanssøn. (død 821).

Gudrøds forældre var Halvdan Øysteinssøn den milde og Liv dagsdatter.

Gudrød blev kaldt den Storladne. Han var konge af Vestfold og Romerike, Hedemarken, Totem, Hadeland og Värmland. Med sin hustru Alvhild fik han den nordlige del af Vingulsmark.

Hun fødte ham sønnen Olav, som siden blev kaldt Geirstade-Alv. Men, da Alvhild var død, sendte Gudrød sine mænd vestpå til Agder til kong Harald den rødskeggede. De skulle bejle til kong Haralds datter Aasa, men Harald afviste dem, og kort efter sætte Gudrød sine skibe i søen og for med en hær mod Agder, hvor han kom uventet og gjorde landgang. Om natten stod han foran kong Haralds gård.

Han kom ud med sine folk, og det kom til kamp. Her faldt Harald og hans søn Gyrd.

Gudrød tog et stort bytte og førte Haralds datter, Aasa med sig hjem, hvor han holdt bryllup med hende. Hun fødte ham sønnen, Halvdan.

Men den høst, da Halvdan var vintergammel, for Gudrød på gæstebud. Han lå med sit skib i Stivlesund, og der blev holdt et stort drikkelag. Gudrød blev meget fuld, og om aftenen, da det var mørkt gik han fra borde, og da han kom til enden af broen, kom der en mand imod ham og stak et spyd gennem ham. Snigmorderen blev dræbt straks, men om morgenen, da det blev lyst, så man, at det var dronning Aasas skosvend, og Aasa benægtede ikke, at det var anstiftet af hende.

Alvhilds søn, Olav tog riget efter sin far, men, da Halvdan voksede op, delte de riget mellem sig.

11897203737: Aasta Haraldsdatter af Agder. (-820-).

Kong Harald den Granraude af Agder, dvs Harald Rødkæg på Agder havde en søn Gyrd og datteren Aasa.

Vi kender ikke Haralds forældre, men han var stolt, så da kong Gudrød Veidekonge sendte bejlemænd til ham om Aasta, afslog han til buddet og sendte bejlemændene hjem.

Gudrød samlede så en stor flåde og drog til Agder, hvor han i kamp dræbte Harald Rødkæg og hans søn. Datteren Aasta bragte ham ned sig hjem og holdt bryllup med hende.

Da hun havde født ham sønnen Halvdan, og Halvdan var et år gammel, blev Gudrød dræbt af Aastas skosvend, som hævn for Aastas far og bror.

11897217096: Wikbert Widekindsson, hertug af Sachsen. (843/51).

Wikberts far var den hertug Widekind, der var sachsernes anfører i den langvarige krig mod Karl den Store. Hans mor var Geva Siegfriedsdatter af Danmark.

Wikbert blev født efter 765, da hans forældre blev gift i Danmark. Det var i 772, Karl den Store første gang invaderede Sachsen og tvang Sachserne til at blive døbt. Wikberts far måtte flygte til sin svoger, kong Gotfred af Danmark. Karl den Store angreb først og fremmest den folkestamme, der hed Engerne og ødelagde Sachsernes helligdom, Irminsul, Verdenssøglén, der skulle holde himmelhvælvingen oppe. Han lod sine krigere plyndre helligdommen for alle de kostbarheder, som de troende havde ofret til søjlen.

Foruden Engerne, var der blandt Sachserne, Østfalere og Vestfalere og i Holsten Nordalbingere. Da der var så mange stammer og mange undergrupper, var det umuligt at få fred i stand med dem alle på en gang, så krigen eller krigen kom til at vare i over tredive år.

Wikbert kom til at opleve atten frankiske felttog, og han blev antagelig døbt sammen med sin far i 785.

Han var to gange gift, først med Odrud, der fødte ham dønnen Walpert, der blev greve af Ringelheim og Oldenburg, og i andet ægteskab med Sindacilla af Friesland, der var datter af kong Radbod af Frisland.

Wikbert blev sachsisk hertug over Sachsen, Engern og Westfalen efter sin fars død i 807.

Han levede endnu i 843, men var død i 851.

11897217096: Sindacilla af Friesland, hertuginde af Sachsen.

Sindacilla var datter af kong Radbor af Friesland og Audr Ivarsdatter af Skåne.

Radbor kæmpede mod de frankiske hushovmestre med held og dygtighed og holdt sit land uafhængigt af kristendom indtil Pippin den Lille tvang ham til at acceptere missionærer i sit land. Men efter Pippins døde i 714. Rev Radbor kirkerne ned og smed missionærerne ud af sit land.

Da Radbor døde måtte frieserne finde sig i det frankiske herredømme indtil normannerne kom.

Sindacilla havde en søster Randvere, der blev gift med kong Ingjald den Anden af Sverige.

Sindacilla ægtede den sachsiske hertud Wikbert, der var søn af den Widukind, der i mere end tredive år kæmpede imod den store frankerkonge Karl Magnus, til han i 785 med hele sin husstand lod sig kristne.

Sindacilla blev mor til sønnerne Walbert og Bruno. Hendes søster blev mor til kong Siegfred af Danmark

11897217072: Widukind af Westfalen, hertug af Sachsen.

Hans forældre var Wernicke af Westfalen og Gunhild af Rügen. Hans slægt kan føres tilbage til 90 år før Christi fødsel, men på Widukinds tid dyrkede hans landsmænd deres fædres guder, Odin, Thor, Frej, Freja og Forsete, Den største helligdom af alle var dog Verdenssøjlen, Irminsul, der stod i Westfalen og formodedes at holde himmelhvalvet oppe på plads.

Udenfor de sachsiske skovdybder havde frankerne bredt sig i Gallien, som de havde erobret, mens de til gengæld havde antaget den kristne religion. Deres konge, Karl den Store kaldte sig for konge af Guds nåde, sikkert fordi hans far havde været usurpator og afsat den sidste merovingerkonge, der faktisk var konge uden kirkens nåde.

De hedenske guder var strenge, og nu og da krævede de menneskeoffer. Det skulle dog vise sig, at den kristne Gud var langt mere blodstørstig end Odin.

Den kristne konge, Karl den Store var født 742 eller 747 og den hedenske Sachser, Widukind var jævnaldrende med ham, for han ægtede 765 den danske kong Siegfreds datter Geva.

I 772 foretog Karl den Store sit første angreb på Sachserne. Hans hær gik ind i Westfalen til helligdommen Externstein, hvor de omstyrtede Verdenssøjlen og udplyndrede helligdommene for alle offergaver, guld og sølv og andre kostbarheder. Karl fortsatte helt frem til Weser, hvor han indledte forhandlinger, og da Widukind ikke ville forhandle, måtte han flygte til sin svigerfar i Danmark, mens Karl tog gidsler blandt de fornemste Sachser, tolv stykker, der skulle garantere Sachsernes opførsel. Det var i 774.

Så gik der et år, hvor Widukind vendte tilbage til Westfalen, men i 775 kom Karl den Store igen, og denne gang undertvang han Sachserne, og Widukind måtte atter søge tilflugt i Danmark på den anden side af Ejderen, hvor mange Sachser blev modtaget

Nu strømmede missionærerne til, fulde af forhåbning for at forkynde det kristne budskab for de hedenske Sachser.

De lod bygge kirker med støtte fra flere fornemme Sachserne, hvoraf en ~~blev~~ blev munk og en anden led martyrdøden. I 777 afholdt kong Karl et stort rigsmøde i Paderborn i Westfalen. Her tilbød mange Sachserne frivilligt at lade sig døbe for at vise deres villighed til underkastelse. Store skarer trængtes om missionærerne for at blive døbt og afsværge Satan og hans værktøj, aserne og andre onde ånder.

Højtideligt forsikrede de frankerkongen om deres troskab og deres hengivenhed for den kristne tro, men faktisk var Sachsernes omvendelse uden indhold. Kristendommens ånd, at vende den anden kind til, var aldeles fremmed for dem, og Widukind var ikke mødt op i Paderborn,

Men næste år kom han, da Karl var langt borte på korstog i Spanien. Sachserne rejste sig igen til frihedskamp imod den nye tro, der var så væsensfremmed for dem. Deres love var meget strenge, og der var dødsstraf for mange overtrædelser, især for utroskab i ægteskabet. De ødelagde kirkerne, dræbte præsterne og tvang landsforræderne til at flygte til Franken. Hele landet var i oprør.

Så kom Karl den Store tilbage fra sit mislykkede felttog mod Maurerne, og nu led Widukind det ene nederlag efter det andet mod de stærke Frankere, men Sachserne fortsatte utrætteligt deres frihedskamp, og netop som Karl troede at have knust opstanden i 782, brød kampene atter ud, og han tvang nu de frihedselskende Sachserne til at udlevere 4500 våbenføre mænd, som han samme lod lod henrette en for en.

Dette blodbad fik den stik modsatte virkning, end det var hensigten. Som én mand rejste det sachsiske folk sig nu til en fortvivlet kamp, og hele landet fra Ejderen til Weser stod i flammer.

Widukind, der igen havde måttet søge tilflugt i Danmark, kom tilbage for at lede kampene, men overmagten var for stor. I 785 måtte Widukind lade sig døbe efter mere end tredive års frihedskamp. Han blev af Karl den Store udnævnt til hertug af Sachsen. Widukinds dåb gjorde et dybt indtryk på hans stammefrænder, og en del bøjede sig nu uden modstand for sejrherren.

11897218304: Ramiro den Første af Asturien. (842-850).

Hans forældre var Bermudo den Første, kaldet Diaconus af Leon of Nunilona af Navarra. Faderen var gået i kloster, da de Vetsgotiske stormænd o. 788-790 valgte ham til konge af Leon, men allerede 791 nedlagde han regeringen til fordel for sin søn Ramiro, som allerede da må have været myndig.

Ramiro havde en usædvanlig lang regeringstid. Han var konge af Astureien, Galicien og Leon i 835.

En energisk opstand af de gotiske adelsmænd måtte han undertrykke. Ramiro skal have vundet en legendarisk sejr over maurerne ved Clavijo, der, hvor apostlen, Johannes i sin tid kæmpede i spidsen for de kristne.

Ramiro var gift med Paterna, som han ægtede i 848. Hun må have været en kastiliansk dame. Hun synes dog ikke at have været mor til Ordono den Første.

Ramiro og Paterna blev begge bisat i Panteon i Oviedo.

11897220608: Rostain den Anden, sire de Vion. (873-889).

Han var søn af Rostain den Første af Vion og dame Suffice. Rostain havde en masse land omkring Annonay, hvor han virkede som landfoged fra 873 til sin død.

Hans hustru, der fødte ham sønnerne Guigo den Første og Rostain den Tredje hed Berthilde.

Sire Rostain den Anden døde før februar 889.

11897220624: Boso, konge af Nedre Burgund. (død 887).

Bosos søster, Richilde var gift med Karl den Skallede af Frankerriget, som gjorde ham til greve af Provence i 871.

De burgundiske stormænd gjorde ham ^Y880 til konge af Nedre Burgund og Provence, og han stiftede derved det nyburgundiske cisjuranske kongerige.

Han ægtede 876 Irmgard af Italien, der i 883 fødte ham sønnen, Ludvig Busonides, der blev kejser og konge af Italien.

11897220625: Irmgard af Italia, dronning af Burgund.(død 897).

Irmgard var datter af kong Ludvig den Anden af Italia og Engelberga.

Hun blev født o.855. I 866 blev hun trolovet med kejser Basilios af Byzans, men blev bortført af Boso, der først havde forgivet sin første hustru, hvis navn vi ikke kender.

Boso ægtede Irmgard i foråret 876, men først i 883 fødte hun sønnen Ludvig, men den 11.januar 887 mistede hun så sin ægtemand. Irmgard levede endni i 896, men døde foråret efter. Hun fik således ikke set sin søn som konge af Italia.

11897224224: Ingjald Olofsson af Värmland.

Han var søn af Olof Trätälje af Värmland

Ingjald arvede sin fars rige i Värmland, da faderen på grund af hungersnød blev indebrændt på sin gård og således blotet til Odin for at få frugtbart år.

Randvere, der var halv søster til Harald Hildetand, havde forinden født sin mand to sønner, Halvdan med tilnavnet Hvidben og Sigurd Ring, der også kaldes Siegfred, der blev konge af Danmark og hjalp sachserne imod Karl den Store.

11897224288: Kong Pipin af Italien. (781 - 810).

Pipin var søn af Karl den Store, Carolus Magnus, franker- kongen og Vestens første kejser efter Roms undergang.

Pipin blev født i april 773. Hans far satte ham i 781 til konge over Italien, som længe havde været domineret af de longobardiske konger, og som nu var blevet invaderet af Saracenerne i de sydligste dele.

Pipin erobrede hele Syditalien og øerne.

Pipin eller Pepino oplevede, at hans far, Karl blev kronet til kejser år 800.

Han mistede sin mor Hildegard af Bayern, da han var elleve år gammel, men hans far overlevede ham.

Pipin døde den 8.august 810

*Pépin (Pipino), konge af Italien 781 – 810.
Udsnit af en miniatur fra 8. arh.*

11897222464: Landonulf af Teano. (-861).

Han var søn af Landulf af Capua, som han skal have fået 840 af Sicone. Landulf blev således stamfar til det longobardske fyrstehus Capua, som havde været en del af Salerno. I 842 blev Capua angrebet af Saracenerne og brændt ned til grunder.

Landonulf og hans brødre, Lando og Landulf genopbyggede i fællesskabet Capua, og Landonulf fik grevskabet Teano, som grænsede til Capua.

Landonulf døde før 861.

11966265368: Hertug Zoltan(Zolt) af Ungarn. (907-944).

Han var søn af Arpad, prins af Ungarn 894, som førte magyarerne frem til det nuværende Ungarn i 900.

Zolts far var stamfar til den ungarske kongeslægt helt frem til Anderas den Tredie (1000-1301).

Zolt efterfulgte sin far i 907 som hertug. Han hærgede omtrent alle Centraleuropas lande, Schweitz og Italien og trængte helt frem til Reims i Frankrig. Han døde 944.

11966265372: Werner af Rotenburg, Franken og Wormsgau(885-919).

Hans far var Eberhard, der var søn af Udo den Første, Eberhard var greve af Franken 889- 902, da han faldt i slaget mod Babenbergerne.

Eberhards enke og hendes sønner blev fortrængt 983 fra deres arvegodser og len og tvinget tilbage til Spesshart.

Werners hustru var datter af Konrad den Første af Forchheim, hertug af Frankeh. Konrad døde 23.december 918 i Forchheim.

1214662228: Kong Kenneth den Anden af Albany død995.

Kenneth var søn af Malcolm den Første af Albany, der blev dræbt 954.

147978132: ,Markgreve Gero den Anden af Ostmark. (978 - 1015).

Hans forældre var greve Thietmar af Rodigeresrod i Hedensleben og Swanhilde af Sachsen.

Det var Gero, der i 1002 havde forenet Ostmark med det af Hado forvaltede Lausitz til et anseligt afrundet område.

I 1010 var han en af kejser Henrik den Andens anførere ved et strejftog mod Polen.

Og da kejseren i 1015 foretog et regulært felttog mod Polen blev Gero dræbt.

Han var gift med Adelheid af Gernrode, der siden blev abbedisse af Gerngode.

1479782936: Greve Reginar den Tredie af Hennegau. (920 - 973).

Reginar var søn af Reginar den Anden og NN af Burgund.

Han blev født i 920, da adelsoppositionen valgte Robert den Første til Karl den Enfoldiges modkonge.

I 954 blev Lothar kejser og regerede til 986. Reginar blev greve af Hennegau i 973, men før den tid, i 958 var han at pave Johannes den tolvte blevet sat i band. Johannes den Tolvte var indviklet i en masse skandaler og en voldsom konflikt med Otto den Første, som i begyndelsen havde hjulpet ham mod vasalkongen Berengar af Italien og derfor blev kronet til kejser i 962.

Johannes den Tolvte blev dræbt i 964, og Reginar må så være befriet for bandet.

Han var

1487151112: Kong Hårdaknud af Hordalund og Hardsyssel.(840-98).

Han var søn af kong Sigurd Ormisje, men hans mor er ukendt.

Knud var ligesom sin far og sin farfar Regnar Lodbrog vikingekonge for det meste uden land, med beslægtet med danerkongerne.

Han skal være omtalt i Østdanmark i 891 og i Northumbria i 898. Døden skal have indhentet ham i 903.

14871¹⁰5464: Håkon Grjotgardssøn jarl af Hålogaland. (død o. 900).

Han var af en gammel og mægtig jarleslægt fra Hålogaland og Nordmøre.

Håkon var søn af Grjotgard Herlaugssøn, men hans mor er ude af historien.

Han sluttede sig med en stor hær til Harald Hårfager, da denne på sig togt kom ned i de trondhjemske bygder, og efter erobringen af Trøndelag fik Håkon denne landsdel som len. Han tog bolig på Lade i nærheden af Trondhjem. Deraf fik hans efterkommere navnet Ladejarler.

Harald Hårfager var gift med hans datter Åsa. Dahan også fik Førdafylke til len og Sogn, blev han den mægtigste mand i Norge efter kongen.

Da han skulle fordrive den forrige jarl af sogn, kom det til et slag i Stångfjorden, hvor Håkon jarl blev dræbt og hans modstander, Atle Mjove såredes dødeligt o. 900.

Håkon kom udefra Ørlandet. Han og hans far var i midten af det niende århundrede herrer over indsejlingen til Tromhjemsfjorden og havde altså nøglen til hele Trøndelagen. Han var vistnok, da Harald kom nordenfjæds høvding over hele kysten fra Lofoten til Nordmøre.

1487150466: Tore den Tavse Mørejarl. (o.862 - 938/40).

Tore blev jarl efter sin far Ragnvald Øysteinssøns død 892. Hans mor hed Ragnhild Rolvsdatter.

Som sin fars ældste søn tilbød Tore sig o.874 til at drage til Orkneyerne for at bekæmpe de brydsomme vikinger der, men Ragnvald afslog tilbuddet, fordi han havde bestemt Tore til sin efterfølger.

Faktisk var Tore dengang endnu ikke voksen. I 892 blev Ragnvald af Harald Hårfagers sønner en nat indebrændt på sin gård sammen med 60 mand.

Harald Hårfager satte nu Tore til jarl over Møre og gav ham sin datter til ægte. Han havde foruden Møre også Romsdal.

Tore døde lige omkring Håkon Adelstensfostres tronbestigelse da han som den store mand han var ikke nævnes mere. Hans hustru hed Alof Årbot.

1487150467: Årlof Årbot Haraldsdatter af Norge.(g.892).

Ålof Årbot var datter af kong Harald Hårfager af Norge og Gyda Eiriksdatter af Hordaland.

Ålofs mor afviste først hendes far, fordi han kun var en småkonge. Han burde underlægge sig hele Norge, så ville hun blive hans hustru.

Harald svor da på, at han ikke ville lade sit hår skære, før hele Norge var hans.

Det var Ragnvald Mørejarl, da Norge var samlet, der klippede Haralds hår, som ikke var rørt i ti år.

I 892 drog to af Haralds sønner imod Rangvalds gård og brødte ham inde med tres mand. For det skænkede Harald Ragnvalds søn Tore sin ældste datter Ålof Årbot.

Som Ålof Årbots mor nævnes også Ragna Adilsdatter.

Ålof mistede sin mand Tore den Tavse o.935. Vi ved ikke, og hun overlevede ham. Hun var søster til Erik Blodøkse, der hærgede vidt og bredt i landene.

1487150576: Fyrst Rurik af Novgorod. (862 - 879).

I 862 var der fejder blandt folkene i det russiske rige, og de sagde til hinanden. Vi vil søge os en fyrste, som kan herske over os og dømme ret.

Og de drog over havet til varægerne, til rus og sagde: Vort land er stort og frugtbart, men der er ingen orden i det. Kom I da og vær konger og hersk over os.

Og de valgte tre brødre med deres slægter, og de tog hele rus med sig og kom.

Den ældste, Rjurik slog sig ned i Novgorod, den anden Sineus ved Beloozero og den tredie Truvor i Izborsk.

Efter disse varæger fik det russiske rige sit navn. Folkene i Novgorod var slovenere. To år senere døde Truvor og hans bror Sineus, og Rjurik blev nu enehersker.

Oprindeligt slog Rjurik sig ned i Ladogo, der havde nordisk befolkning, men han forlagde sit fyrstesæde til Novgorod, der betyder Nyby.

Der var hos ham to mænd, der hverken var af kongestamme eller bare adelige, Askol'd og Dir. De bad om lov til at rejse til kejserstaden, til Miklagård sammen med deres slægt. Og de tog ned ad Dnjepr, og på vejen fik de oppe på en høj øje på en lille by.

De forhørte sig nu: Hvis lille by er det, og man sagde: Det var tre brødre, Kij, Søk og Choriv, som anlagde den. De omkom, og nu sidder vi her og betaler skat til deres slægtninge, Kozarerne.

Askol'd og Dir blev nu i denne lille by, samlede mange varæger og begyndte at herske over poljanernes land.

I 866 gik Askol'd og Dir mod grækerne og ankom i kejser Michaels fjortende regeringsår. Kejseren var da rejst bort mod agarenerne, men, da han var nået til den Sorte flod, sendte Eparchen ham bud, at rus' var på vej mod kejserstaden, og så vendte kejser Michael tilbage.

Rus'erne var imidlertid trængt ind i sundet (det gyldne horn) med to hundrede skibe og foranstaltede en stor nedslagtning af de kristne, og de omringede hele Miklagård, så kejseren kun med nød og næppe slap ind i kejserstaden.

Sammen med patriarken Photios gik han nu til den hellige Guds moders kirke i Blachernai, hvor de holdt bøn hele natten.

Så bar de under sang Guds moders hellige kappe ud og dyppede den i floden, mens det var vindstille og havblik. Straks rejste der sig nu en stormvind med høj bøljegang, der bragte forvirring i de ugudelige rus'eres skibe, der blev kastet imod kysten og sønderslået, så kun få undslap og vendte tilbage til deres land.

I 867 døde Rjurik og overlod styret til Oleg, der var af hans slægt, og han havde givet sin søn Igor i hans varetøgt.

Rjurik eller måske Rørik var en dansk høvding, der levede i Sønderjylland på den tid, og forsvandt netop i de år, da Rurik dukkede op i Ladoga.

1487151424: Ethelwine, der faldt i slaget ved Brunanburh 937.

Ethelwine var søn af Ethelwerd og Ethelgifa.

Når Ethelwine og hans bror Elfwine begge faldt i slaget ved Brunanburh, skyldes det antagelig, at de var tronkrævere efter kong Edward den ældre.

Deres far Ethelwerd døde 922, moderen var datter af eolderman Ethelhelm, der i 901 havde gjort krav på tronen efter Alfred den Store.

1487152128: Robert den Stærke, greve af Ile de France.(død 866).

Robert den Stærke eller den Tapre var søn af greve Theodebert, der igen var søn af Nebelongus.

Første gang, vi hører noget til Robert den Stærke, er da rigets stormænd i 857 den 14.februar indtrængende beder kong Ludvig om hjælp imod rigets egne godsejere, der ligesom normannerne plyndrer og røver omkring sig, da de ellers må gribe til selv-tægt overfor kongen selv.

Under foregivende af at bringe hjælp rykker Ludvig den Tyske nu ind i landet med en hær, plyndrende overalt, hvor han kommer frem.

Han når helt til Orleans, hvor han modtager udsendinge fra Bretagne og Aquitanien, men kaldes så hjem til Tyskland på grund af uroligheder der.

Et edikt fra Pitres af 864 giver et mærkeligt indtryk af forholdene i den tid, da alt var i opløsning.

Karl den Tykke var blevet konge(kejser og han dikterede nu, at enhver fæstning, der er bygget uden vor tilladelse, skal jævnes med jorden.

De indre fjender var altså nu farligere end normannerne og maurerne.

Der er endda paragraffer i denne forordning, der kaster endnu uhyggeligere lys over forholdene.

Den gamle frankiske lov bestemte, at når en mand stævnedes for retten, skulle stævningen forkyndes i hans hus.

Nu var mange stormænd, hvis boliger var blevet ødelagt af normannerne uden bolig og kunne således strejfe om som landevejsrøvere, uden at kunne stævnes. Karl bestemte, at i så fald må greven sende en mand til den tidligere bolig og der forkynde stævningen.

Flere grever har spurgt Karl om frie mænd, der af sult har solgt sig selv som slaver, hvad skulle de så gøre? Den saliske lov havde intet om tilfældet, men i bibelen står, at den der sælger sig selv som slave, skal være det i seks år, og skal derefter være fri.

Der var også en paragraf om børn, der blev solgt til slaveri. De skulle kunne købes tilbage for salgsprisen plus tuve procent.

Karl den Stores rige var blevet delt mellem tre brødre, Ludvig den Anden, Lothar og Karl den Skaldede.

Robert den Stærke var blandt dem, der gjorde oprør i 857 og 858. Han blev en af tidens største skikkelser. Man ved kun lidt om hans afstamning. Nogle mener, at han stammer fra Wikind, andre at han stammer fra Karl den Store. Hans virkefelt var i hvert fald Midtfrankrig, Maine, Anjou og Touraine. I 852 forestod han klostret i Marmoutier.

Karl den Skaldede gav ham forskellige hverv og overlod ham endelig regeringen af landet mellem Seine og Loire med titel af hertug af Frankrig.

Robert kæmpede mod bretagnerne og sejrede gang på gang over normannerne. Som belønning gav kongen ham grevskaberne Nevers og Auxerre, der havde tilhørt kongens onkel, Adalhard og hans fætre Hugo og Berenger, men disse havde ikke været i stand til at bekæmpesørøverne.

Således voksede Robert den Stærkes berømmelse og magt hurtigt. Hans myndighed som hertug var i virkeligheden en militær kommando, der med embedernes arvelighed blev den vigtigste i hele landet.

I 866 overraskedes en stor skare normanner og bretoner, der kom fra Loires munding af Robert og hans mænd, hvoriblandt skal nævnes Ramnulf, der var greve af Poitiers. Sørøverne sluttede sig inde i den befæstede kirke i Brissarthe, som Robert og Ramnulf gav sig til at belejre. Normannerne sendte deres pile ud gennem skydeskårene og sårede både Robert og Ramnulf.

Robert havde taget både hjelm og brynje af, og det blev hans endeligt. Det var glansen af dette endeligt, der var medvirkende til at han blev stamfar til den nye kongeslægt, Capetingerne, der snart skulle afløse karolingerne.

1487152132: Greve Otto af Sydthüringen. (836 - 912).

Otto var søn af storhertug Ludolf af Sachsen og Oda af Sachsen. Han var først greve af Sydthüringen men blev i 880 hertug af Sachsen som sin bror Bruns efterfølger efter forordning af Ludvig den Tredie.

Otto blev i 869 gift med Hadwig af Babenberg, der blev mor til Henrik den Første, Fuglefangeren.

I 911 blev Otto efter Ludvigs død udvalgt til konge af Tyskland, men afslog valget og foreslog hertug Konrad af Franken i stedet.

Året efter døde Otto i sit hertugdømme.

1487152134: Dietrik greve af Ringelheim. (890 - 968).

Dietriks far var Walpert, greve af Ringelheim og Oldenburg og moderen var Altberg af Lesmonia.

Også Dietrik var greve af Oldenburg efter sin far.

Han ægtede Reginhild af Friesland, der var en broderdatter af Tyra Danebod. Hendes bror var Reginbern greve af midt-friesland.

1487152288: Kong Ordonno den Anden af Leon, Galicien mm. (910- 924).

Han var søn af Alfons den Tredie den Store og Jemena af Aragonien.

Et vigtigt skridt i den rigtige retning af Asturiens genopbygning var beherskelsen af lavlandet syd for de Cantabriske bjerge. Ordonos far havde beredt vejen med sine erobringer, men det var Ordonno den Anden, der i årene 914-924 befæstede erobringerne. I 914 blev han valgt til konge af Leon, efter at have haft Galicien fra 910.

Han lå i stadig strid med kalifen af Cordova. I 910 havde han også ægtet Nunnia Elvira af Galicien, der fødte ham fem sønner, Ordonno, Snacho, Alfons, Ramiro og Garcia samt to døtre, Jimena og Auria.

I andet ægteskab havde han galicierinden Aragonta, som han forstødte, og tredie gang ægtede han Sancha datter af kong Garcia den Første

Ordonno døde i januar 924 i Zamora og blev bisat i Santa Maria de Leon

I 914 gik Ordonno helt frem til Merida, i 917 slog han muslimerne ved San Esteban de Gormaz og kort efter 920 nåede Ordonnos tropper meget nær til Cordova

1487152576: Guigo den Tredie af Vion. (942 - 957).

Han var søn af Guigo den Anden af Vion og Gandalmodis af Vienne, Hans far kaldes sire af Vion.

Guigo virkede i embedet fra 942 til sin død i 957. Hans mor Gandalmodis kalder sig grevinde af Vienne.

1487152578: Greve Richard af Viennois. (død e.962).

Greve Richard var søn af Karl Konstantin af Viennois og Teutberge.

Richard nævnes endnu i 958 i Viennois. Vi kender ikke hans hustru.

Han levede under kong Rudolf af Burgundien, som må have båret hans lensherre. Senere kongerne Ludvig den Fjerde og Lothar.

1487152640: Wilfred den Hårede el Veloso. (873 - 902).

Faderen hed Hunfrid eller Wifredo de Ria eller Sunifred.
Moderen hed Ermessinde.

Selv træder han første gang frem i 873 som besidder af en del af grevskabet Raséz sammen med Miron og to andre og allerede i 874 træder han frem som greve af Barcelona, den første greve af Barcelona, og han synes også at have været generalguvernør over den spanske mark, og han var følgelig en meget mægtig mand.

Der må have været en eller anden konge til at udnævne han til generalguvernør af den spanske mark, men han var den første greve, der gjorde sig uafhængig.

Sammen med sine brødre gav han i 888 gods til klostret la Graffe.

Ved sin død havde han lykkeligt forenet grevskaberne Barcelona, Gerona, Ausona, Urgel, Cerdana, Besalu og Conflant under sig.

Han stiftede klostret San Juan de las Abadesas og Santa Maria de Ripoli.

Wilfred levede endnu i 898. Hans søn Wifred den Anden skal i 905 havde efterfulgt ham.

I 888 var han gift med Widimilde/Gudinilde/Winidilda, der fødte ham flere sønner: Borrel Wifredo, der fulgte ham i embedet, Rudolf, der blev bisp og Sunier/Suniario, der efter at have fået grevskabet efter sin bror, gik i kloster. Der var også en datter dona Emma.

1487152808: Landulf den Anden den Rødhårede. (940 - 961).

Han var fyrste af Benevent og Capua efter sin far Landulf den Første, og tiltrådte tronen sammen med sin bror Atenulf den Tredie i 940. Men han fratog Atenulf magten og 943 forsvinder han ud af historien.

Landulf den Rødhårede styrede derefter sine fyrstendømmer til sin død den 21.maj 961. Det år pave Johannes den Tolvte påkaldte kejser Otto den Førstes hjælp mod Berengar den Anden og den romerske byadel.

1487152872: Greve Ingelgarius af Auxerre og Orleans. (død før 929)

Der foreligger ingen klare efterretninger om Ingelgarius, og man ved heller ikke meget om hans efterkommere de første hundrede år, men disse efterkommere kunne fortælle, at han var af en gammel romersk-britisk slægt af høj rang. Men intet om, hvor slægten havde levet siden Roms undergang.

Han ægtede Adele af Gatinais, der gav ham Auxerre og Orleans med i købet.

Der gik mange sagn om Ingelgarius og Adele, men noget sikkert ved man ikke om nogen af dem. Dog sagdes det, at Ingelgarius var søn af Tertulle, der af kejser Karl den Skallede skal have fået et embede i Gatinais

147152880: Adalbert den Anden af Ivrea. (900 - 923).

Adalbert nævnes første gang ved sit ægteskab med Gisela af Italien før 900.

Han var søn af Anskar, greve af Ivrea 891 af salfrankisk stamme.

Gisela var født o.880/885 og gift før 900, så hun har været purung ved sit ægteskab.

I 922 indkalder oppositionen i Italien kong Rudolf den Anden af Øvreburgund imod kong Berengar den Første, der bliver besejret ved Firenzuola. Da det var Adalberts svigerfar, har han antagelig deltaget i kampen og er blevet såret. I hvert fald døde han o.923.

1487152928: Greve Garcia Jimenez/Iniegues af Aragonien. (o.850-882/84

Han var søn af Iniego Arista af Pampelona og hustru, Teuda, der var af kongelig byrd.

Garcia var greve af Aragonien. Han hed begge navne, og det er en fejl, når nogle historikere har gjort to personer ud af det.

Han overlevede sin far med 2-4 år, men må have deltaget i sin fars berømmelige felttog og sejre. over både frankere og maurere.

Hans hustru Urraca var lige som hans mor af kongelig byrd og hun var mor til i hvert fald sønnen Fortun Garsez, der fulgte sin far i grevestolen. Muligvis var hun også mor til Sancho Garsez, der fulgte efter Fortun, og som tog kongenavn, men sluttede sit liv og sin regering som klosterbror, men måtte truet af muslimsk invasion igen trak i rustningen igæft.

1487153000: Greve Oliba den Første af Carcasone og Raséz. (820-84x).

Det er uvist om gæve Bellon, der var hans færgænger var hans far eller hans svigerfar, for andetsteds kaldes hans far for William.

Det var i den periode, da lensherrerne måtte give deres lensmænd alle slags privilegier og godsforøgelser, for at bevare deres loyalitet.

Oliba modtog precarias og beneficia for et årligt beløb af tyve solidi, beviliget for livstid i 820.

I 827da kong Pipin af Aquitanien gav et landsted til Lagrasse og i 835, da han lagde tillægsgods til den arvepart han havde tillagt Montolieu, gjorde han det efter anmodning af Oliba.

Oliba døde engang i 840erne, men det er stadig et spørgsmål, hvem han efterfuldte, Bellon eller William.

Greve Olibas hustru var Richilde af Razéz. Også hun modtog også nådebevisninger fra abbediet Lagrasse mod en årlig tribut.

1487153024: Greve Ranulf den Anden af Poitiers. (o.855 - 890).

Ranulf var søn af Ranulf den Første, der døde 866, og NN Rerichsdatter af Maine. Ranulf var kun 11 år, da faderen døde og det var kun med vanskelighed, han blev anerkendt som sin fars efterfølger i 867. Året efter, da han var tretten år gammel slog han normannernes angreb på Poitou tilbage. I 888 blev greve Odo af Paris udråbt til Frankrigs konge, men Ranulf ville ikke anerkende ham.

Det hævdes, at han lod de øvrige grever udråbe sig til konge af Aquitanien.

Han allierede sig med normannerne til fordel for Karl den Enforldige. Ja, han skal endda have været gift med en høvdingedatter, som kaldes Irmgard.

Odo faldt ind i Poitou, men sluttede fred med Ranulf, som han anerkendte som greve. Senere forgav han ham.

Ranulf døde den 5.august 890.

1487153028: prins Ketil Gotfredssøn af Danmark. (80x - 84x).

Ketil eller Catillus var søn af kong Gotfred af Danmark.

Ketil havde sønnerne Guthorm(Gurim), der døde 854 og Rollo, der ved den lejlighed flygtede til Sverige.

I 878 dukker Rollo op i Themsen for at hjælpe sin brorsøn Gudrum den Første i England.

Rolle vendte tilbage til Frankrig, hvor han i 886 erobrede Bayeux fra greve Berengar, hvis datter Popa, han ægtede.

I 911 blev Rolle af Karl den Enfoldige tilbudt landet omkring Seinens muhding, et område han selv udvidede mod vest til han stødte sammen med Bretonerne.

1487153036: Greve Heribert den Første af Vermandois. (o.840-900/8).

Heribert var søn af greve Pipin af Vermandois, hvis hustru vi ikke kender. Vermandois lå i Picardiet i Nordfrankrig.

Heribert blev født o.840 mod slutningen af faderens levetid. Det var en urolig tid i Frankrig, og Heribert skal være blevet myrdet.

Man ved ikke engang hvornår, men det er indkredset til årene 900-908.

1487153088: Greve/hertug Odo af Toulouse mm. (830 - 918/19).

Odo var søn af Raimund den Første af Toulouse, men han var en yngre søn og efterfulgte i 875 sin bror Bernhard, der i 872 blev myrdet af lejesvende af Bernhard Plantavelu af Raséz, der oprettede hertugdømmet Aquitanien.

I 877 var Odo greve/hertug af Toulouse, greve af Querzy, Rurgue og arving til Carcasone og Raséz.

878 fik han gennem sit ægteskab med Garsinde af Albi grevskabet Albigeois.

I 880 kom Toulouse direkte under Karloman. Samme år anerkendte han kong Odo og underskrev 910 grundlæggelsesdokumentet i Cluny for hertug Wilhelm af Aquitanien.

I 918 var han som gammel mand til stede ved et retsmøde, og kort efter må han være død.

Han var gift med Garsinde af Albi før 875.

1487153092: Vicomte Francon den Anden af Narbonne. (851 - 924).

Han var antagelig søn af Lindoin, vicomte af Narbonne i 875, og sønnesøn af vicomte Francon af Narbonne, der var død senest 924.

Francon den Anden var gift med Arsinde de Rousillon, der blev mor til Odo. Også hun var død 924.

1487152808: Landulf den Anden den Rødhårede. (936 - 961).

Han var søn af Landulf den Første, fyrste af Benevent og Capua og en ukendt dame.

Landulf den Rødhårede var fyrste af Benevent og Capua sammen med sin bror Atenulf den Tredie, som han fratog magten, og som i 943 forsvinder fra historien, hvorpå Landulf selv regerede begge fyrstendømmer til sin død, hvor de igen blev delt mellem hans to sønner, Pandulf den Første og Landulf den Tredie.

1487152816: Pandulf den Første Jernhoved af Capua. (død 981).

Pandulf den Første Jernhoved var søn af Landulf den Anden den Rødhårede.

Faderen havde delt sine fyrstendømmer sådan, at broderen Landulf den Tredie fik Benevent, mens Pandulf fik Capua.

Da Landulf den Tredie døde 968/69, fordrev Pandulf Jernhoved sin brorsøn Bandulf den Tredie af Benevent fra sit fyrstendømme Benevent. Men efter Jernhovedets død i 981 vendte te Benevent tilbage til broderens linje.

1487152928: Greve Fortun Garsez af Aragonien. (død o.900).

Fortun var søn af Garcia Jimenez, greve af Aragonien og prinsesse Urraca .

Han fulgte sin far i grevskabet ved dennes død 882/84. Vi ved ikke hvornår han døde, men det må have været o.900, for allerede i 905 antager hans lillebror kongehavn.

147978132: Greve Gero den Anden af Ostmark. (1002 - 1015).

Han var søn af greve Thietmar den Første af Rodigeresrod i Hedensleben mm. og grevinde Swahilde af Sachsen.

I 1002 havde Gero forenet det af faderen arvede Ostmark med det af Hado forvaltede Lausitz til et anseligt og afrundet landområde.

I 1010 var han en af kejser Henrik den Andens førere ved et strejftog mod Polen.

Og i 1015 blev han dræbt under kejserens felttog mod Polen.

Gero ægtede markgrevinde Adelheid, der siden blev abbedisse af Gernrode.

1495782968: Wladislaw den Første Herman af Polen. (1040-1102).

Wladislaw var søn af kong Casimir Karol af Polen og Dobroniega- Maria af Kiev.

Han blev selv konge af Polen i 1080 og til sin død. Han fik regeringen efter at hans bror, Boleslav den Anden var blevet forjaget.

Wladislaw var gift med Judith af Böhmen, men, da hun døde kort efter Boleslav den Tredies fødsel, blev forholdet til Böhmen noget anspændt, og Wladislaw måtte betale tribut til Böhmen.

Han søgte derfor støtte hos kejser Henrik den Fjerde, hvis søster, Jutta han senere ægtede, uden at se noget afkom af dette ægteskab.

Størst held havde Wladislaw med sine togter til Pommern i årene 1081-90, og 1092-99, men ellers var hans styre uroligt. Den oprørske adel indkaldte hans uægteskabelige søn, Zbigniev til oprør mod ham. I denne kamp sejrede Wladislaw, og Zbigniev blev holdt fanget i nogen tid, men i 1097 delte Wladislaw sit rige med sønnerne Zbigniev og Boleslav, idet han selv beholdt de vigtigste borge.

Efter hans død kunne sønnerne naturligvis ikke enes, og Boleslav sejrede og Zbigniev og blindede ham.

1495782976: Greve Udalrich af Traungau. (945/55.).

Hans far var greve Meginhard den Første af Bachmanning
Bezirk Lambach, Øvre Østrig.

Med Udalrich begynder den virkelige Formbacher-genealogi,
men dokumenterne beretter intet om hans grevskabs beliggen-
hed.

I 947 overdrager Otto den Første hertugdømmet Bayern til sin
bror, Hærik. I 953 gør ærkebisp Frederik af Mainz og hertug
Konrad af Franken oprør mod Otto , sammen med dennes egen søn,
Ludolph af Schwaben.

Efter en række svære kampe bryder hertugrevolten sammen. Ot-
to den Første afsætter de oprørske hertuger.

1495783168: Markgreve Leopold den Første af Østrig. (923 - 994).

Hans far var greve Adalbert den Anden af Babenberg.

Leopold blev født i 923 og blev oprindelig greve af Donaugau. Men fra 976 var han greve af Østrig, men han var af slægten Babenberg.

Han var gift med grevinde Richeza, der synes at have været en søster til Ezzo af Saalfeld.

Leopold døde den 10. juni 994.

1495783170: Doge Otho Orseolo af Venedig. (991 - 1032).

Otho var søn af Pietro Orseolo den Anden, doge af Venedig.

Han blev gift med Maria Geizasdatter af Ungarn, der var en søster til kong Stefan den Hellige. Han ægtede hende o.1009 efter at Otho i september 1008 var blevet valgt til doge efter sin far. Han regerede til september 1026.

I 1032 indhentede døden ham.

1495783171: Prinsesse Maria af Ungarn. (994 - 10xx).

Hun var datter af kong Geza den Første og Adelheid af Polen.

Hun er antagelig født o.994, da hun blev gift med dogen af Venedig, Otho Orseolo i 1009.

Otho var blevet valgt i 1008 og regerede til 1026. Otho og Maria havde datteren Frowila, som blev gift med greve Adalbert af Østrig.

Otho Orseolo døde 1032, og Maria må utvivlsomt have overlevet ham i adskillige år.

1495783184: Greve Henrik den Første af Franken/Worms/Speier.

Han var søn af hertug Otto af Kärnten, greve af Worms og Judith af Arlon.

Henrik blev født o.970, og han har ikke gjort noget væsen af sig. Vi får bare hans titler remset op.

Han var gift med Adelheid af Metz eller Elsass.

Henrik døde den 28.marts 997, samme år som kejser Otto den Tredie knuser oprøret i Rom.

Adelheid overlevede ham i et halvt hundrede år. Hun dør da kejser Henrik den Tredie kommer til Rom for at ordne de kaotiske forhold. Han afsætter alle tre paver. Hendes dødsdag er den 19.maj.

1495783188: Hertug Wilhelm den Tredie af Aquitanien. (915 - 963).

Han var Wilhelm den Første, greve af Poitou. Han var søn af Ebles Mancer og Emiliane, der døde før sin ægtemand.

Han bar tilnavnet Tete d'Etpupe. Han fortsatte sine forfædres politik. Erhvervede grevskabet Auvergne og fik i 951 titlen hertug af Aquitanien, som hans efterfølgere senere førte.

I 955 forsvarede han med held Poitou mod Hugo den Store og Lothar.

I 962 trak han sig tilbage til klostret St.Maxéent, og der døde han den 3.marts 963 som munk.

1490663200: Manuel Erotikos Komnenos af Kastamon. (-1000-).

Manuel var stamfar til det Komneniske hus. Han levede i Paphlagonien i byen Kastamon, og var en højt værdsat officer i kejser Basilios den Andens hær.

Han var af en adelig slægt, der ejede store familieejendomme omkring Kastamon.

Hans bror Niceforus havde opnået titel af Protospatharius.

Hans søn Ismac blev kejser af Bysanz, hans anden søn Johannes fik titel af curopalata. En datter blev gift med en protaspatharius.

14906f3202: Alexios Dalassenos, statholder i Italien. (-1030-).

Skønt huset Dalassenos hørte det gamle ariostokrati i Bysanz, kender vi ikke meget til Dronning Annas forfædre.

Alexios' far hed Adrianos, og Alexios havde tilnavnet Karon, på grund af sin tapperhed i nærkamp. For enhver han angreb sendte han til dødsriget.

Alexios var antagelig født o.1003. Han levede endnu i 1030, da hans datter blev født.

2367650112: Christian, markgreve af Giersleben. (937-945).

Han var søn af markgreve Thietmar 892. Christian levede på Otto den Stores tid. Han havde en række grevskaber i tyske og slaviske områder ved Saale og Elben.

I Christains fars tid gjorde stormændene i rigets sig mere og mere uafhængige, men med Otto den Store blev kejserdømmet fast i Tyskland.

Den 1.maj 945 fik han af kejser Otto Burgward, Quigina og det nærliggende Stene.

Det var i Christians barndom, de hedenske hunner begyndte deres årlige indfald i det vestlige Europa.

23676526978) Lothar den Første af Lothringen. (795-855).

Lothar var søn af kejser Ludvig den Fromme og Irmgard, der var datter af greve Ingogram.

Forældrene blev gift 794, da Ludvig var seksten år gammel, og Lothar blev født året efter, da hans far var sytten.

Lothar voksede antagelig op i Aachen i sin farfars hus, som var fuldt af liv og glæde.

Lothars far, Ludvig den Fromme var allerede tre år gammel blevet sin fars medregent og kronet som konge af Aquitanien. I 813 antog Karl den Store ham som medkejser, da Ludvigs ældre brødre begge var døde.

Lothar var nitten år gammel, da den store frankerkonge og kejser døde i 814.

I 817 blev Lothar anerkendt som sin fars medkejser og tronfølger, og det blev stadfæstet af pave Paschalis den Første i Rom, der i 823 kronede ham til kejser.

Broderen Pippin den Første fik Aquitanien efter sin far, og den Anden bror, Ludvig den Tyske fik Bayern som kongerige.

Lothar voksede op i et livsglad og muntert miljø hos sin store farfar, og det var først i de sidste år, Karl den Store blev mere stille og alvorlig, da hans to ældste sønner, Karl og Pippin døde i 810 og 811, og kun den ringeste af sønnerne, Ludvig den Fromme var tilbage til at arve riget. Einhard giver i sin Karl-den-Store-Biografi et charmerende portræt af familiefaderen Karl, som rimer meget dårligt med den blodtørstige missionær i Sachsen.

Det blev noget ganske andet, da Ludvig den Fromme, eller snarere den bange tiltrådte sin fars verdensrige. Han var så gudfrygtig, at han ikke turde foretage sig noget og han var fuldstændig i hænderne på rigets biskopper.

Han startede sin ægtering med at jage sine søstres elskere ud. De havde ikke måttet gifte sig, for Karl ville have alle sine børn og børnebørn omkring sig, så de havde indrettet sig på slottet i Aachen.

I Karls tid havde det været et livsglædens tempel, men nu blev det under Ludvigs ægide et strengt kloster. I 816, kronede paven ham til kejser i Reims, efter at Karl selv havde kronet ham uden at tilkalde paven.

Da kejser Ludvig ikke havde nogen myndighed, forfaldt meget at det gode, Karl havde stiftet, og det meste af hans vælde. Sønnerne Lothar, Pippin af Aquitanien og Ludvig den Tyske lå i evig strid indbyrdes og med deres vankelmodige far, og han døde under almindelig forvirring.

Lothars mor, Irmgard døde den 3. oktober 818, og Ludvig giftede sig igen. Hans anden hustru var Judith, welferinde, der var smuk og åndrig, men fuld af rænker til fordel for hendes søn Karl den Anden, senere med tilnavnet Karl den Skaldede, der blev født den 13. juni 823, og som derfor ikke havde fået part i faderens rige.

I 823 gentog pave Pascalis den Første i Rom kejserkroningen af Ludvig den Frommes søn Lothar.

Året efter udsendte kejser Lothar en lov for pavestolen, Constitutio Romana,

I 826 sendte Ludvig den Fromme en hær mod Danmark for at genindsætte den fordrevne danske konge Harald Klak, der er gået over til kristendommen og under stor højtidelighed blev døbt på en rigsforsamling i Ingelheim. Men den danske konge Horik den Første jog frankerhæren og Harald Klak tilbage over grænsen.

I 829 berøver Ludvig den Fromme sin søn Lothar en del af hans landområde til fordel for sin yngste søn Karl, søn af kejserinde Judith. Resultatet blev, at Lothar og hans helbrødre gjorde oprør mod deres far, som de fængsler, dog kun for en tid, han vender hurtigt tilbage til sin relative magt.

Igen i 833, da Ludvig den Fremme havde taget Aquitanien fra Pippin, gør de tre brødre oprør. Hærene mødtes på den såkaldte Løgeneslette i nærheden af Kolmar, hvor paven holder med Lothar, og hæren svigter kejser Ludvig, der bliver afsat.

Det følgende år henter Pippin og Ludvig den Tyske faderen tilbage til tronen.

Da Pippin dør i Aquitanien i 838, foretager kejser Ludvig den Fromme en ny rigsdeling, der er til gunst for Lothar og Karl, men snød Ludvig den Tyske af Bayern, der så gjorde oprør.

Kejser Ludvig døde i 840 i Ingelheim. Da Lothar forlangte uindskrænket kejsermagt, gjorde brødrene oprør imod ham. I et blodigt slag ved Fonteney besejrede de Lothar. Imens tager Normannerne Friesland, plyndrer og brænder Rouen ved Seinen og to klostre i nærheden.

I Strasburg tilsvor Ludvig og Karl hinanden at holde sammen mod Lothars magtkrav. Ederne nedskrives på hhv romansk og tysk i 842.

Efter langvarige forhandlinger i Verdun kommer Lothar og hans brødre til enighed om en nydeling af riget: Karl får Vestfranken, og Ludvig får Østfranken, mens Lothar beholder kejsertitlen og får en stribe land ned midt igennem Nederlandene, Lothringen, Elsass, Burgund, Savoyen og landet syd for Alperne. Samlet får dette rige navnet Lothringen.

I 844 sender Lothar sin søn Ludvig den Anden til Italien, hvor paven Gregor den Fjerde kroner ham til longobardernes konge. Ludvig skal dæmme op for arabernes angreb.

Året efter angriber araberne Rom, hvor Peterskirken og de berømte apostelgrave udplyndres.

Kong Ludvig renser Adriaterhavskysten for arabere, og hans hertug Sergius af Neapel besejrer den arabisk flåde ved Licasa.

Normannerne fortsatte deres angreb både på Østfranken, Midtfranken og Vestfranken.

I 855 døde Lothar den Første som munk i Prüm og tysk kejser. Han drog sit sidste suk den 29. september 855.

23676526979: Irmgard af Tours/kejserinde af Lothringen.(821-851)

Den 15.oktober 821 ægtede Lothar den Første grevinde Irmgard af Tours. Hun hed lige som hans mor, men var af alemannisk slægt af det alemanniske dynasti Etikonerne, men hendes far var greve af Tours.

Lothar var allerede da sin fars medkejser, 26 år gammel.

Før Irmgard blev gift foretog hendes far, Hugo et mageskifte den 2.september med bisp Bernhard af Worms med nogle af klostret Weissenburgs godser. Hendes mor kaldes Ava og Bava, og hendes oprindelse er ikke godtgjort.

Irmgard oplevede, at hendes far døde i 826 efter at han på rigsdagen var blevet fradømt sine len og værdigheder for forsømmelser på et korstog til Spanien.

Irmgards mor fik den 10.august 836 gården Lacato ved Milano af Lothar. Året efter gav hun gården til kirken i Monza.

Irmgard døde den 20.marts 851.

23794407424: Trond Haraldsson levede omkring 750.

Hans afstamning fra Odin angives at være således: Seming, Godhjalt, Sverdhjalt, Hoddbrodd, Himileig, Vedrhall, Håvard Handramme, Godgest, Hemgest, Huldes bror, Gudlaug, Gyllaug, Mundil Gamle, Herse, Brand Jarl, Brynjolf, Bård, Hergils, Haavard, Harald Trygil, Trond.

Med et generationsspænd på 25 år, når vi til, at Odin levede kort før år 300, så nordboerne var uden hovedgud i 700 år.

23794407472: Halfdan Øysteinsson den Milde af Vestfold.

Han kaldes også den Madilde, fordi han gav sine folk ligesø mange guldpenge, som andre gav sølv, men han gav gerrig med maden. Han var konge på Vestfold og Romerike o.780.

Halfdans hovedgård hvor han boede og døde, var Holte på Vestfold. På langvarige vikingetogter antagelig til Frankerriget, samlede han sig en stor formue.

Han var gift med Liv Dagsdatter, og han er højlagt på Borrestranden.

23794407473: Liv Dagsdatter af Vestfold.

Hun var datter af kong Dag på Vestmøre ved Langesundsfjord. og hun var gift med Halfdan Øysteinsson på Holte i Vestfold.

Hun levede i 700årene, og hendes far var en af Bråvalla-heltene i 730. Han kaldtes også den lifske eller grenske.

23794407475: Kong Harald den Granraude af Agder. (-800-).

Han havde sønnen Gyrd og datteren Aasta, der var så smuk, at hun blev sin fars og brors død.

Da kong Gudrød Veidekonge af Vestfold sendte bejlemænd til Agder, sagde Harald nej, og det kom til at koste ham og sønnen Gylds liv, da Gudrød kom for at få hævn og hente sin ønskebrud.

Aasta fødte sønnen Halvdan og beordrede sin skosvend til at dræbe Gudrød.

23794434193: Geva Siegfredsatter af Danmark. (765ff).

Hendes far kaldes også Sigurd Ring. Hendes mor var Alfhild.

Gevas farmors bror Harald Hildetand faldt i Bråvallaslaget 770, så det har hun erfaret. Hun ægtede sachserfyrsten Wudukind, der flere gange måtte søge tilflugt hos hendes far i Danmark, når frankerkongens sporhunde var efter ham.

Geva blev mor til Wikbert, der fulgte sin far som hertug i Sachsen. Hun blev antagelig døbt 785 sammen med sin mand og sin søn.

23795434144: Wernicke konge af Sachsen 757 død 768.

Wernicke var søn af Didrik Sighartsson af Sachsen og Dobrogera Billungsdatter af Venden. Diderik blev konge i 691 og døde 740.

Wernickes søn var Widukind, der stædigt bekæmpede Karl den Store af Franken i mere end 30 år. Hans slægt føres tilbage til år 90 før Kristi fødsel.

Kong Sighart var gift med Julanda. Han døde 691. Han var søn af kong Bertold, der endnu levede år 633. Før ham var hans far Bodik fyrste af Sachsen 540 til 568, hans far kong Hulderik døde 540. Før ham regerede hans far, fyrst Hartwig 480-524, hvis far, fyrst Hartwacker styrede Sachsen 440-480. Dennes far, kong Hengst blev konge 434 og drog til England 449, hvor han døde 474 eller 488.

Da Hengst drog til England efterlod han sønnen, Witigislus som sachsisk konge 400-434, og hans far Witte den Anden var konge 350-400. Før ham regerede Witte den Første 300-350, der afløste kong Bodo, der døde år 300, hans far Marbod døde 256, sin far, Wilcke den Anden sachsisk fyrste så han dør år 190. Forgængeren Widukind levede endnu som konge år 106, og før ham fyrst Sigward der levede år 100, fyrst Swartike den Anden døde år 80, hans far Swartikr den Første levede o.76, og før ham var det Wilcke den Første fra år 8 til år 30 efter Kristi fødsel. På Kristi tid levede kong Anserik, som var søn af kong Harderik, der levede 90 år før Kristi fødsel.

23794436608: Bermudo den Første Diaconus.

Han var gået i kloster, da stormændene 788-790 valgte ham til konge af Leon, men allerede 791 nedlagde han regeringen. Han var også konge af Asturien. Han ægtede Nunilona af Navarra, der skænkede rigerne to sønner, Ramiro og Garcia. Vi kender hans dødsdag men ikke året. Han døde den 14. september efter 791.

Bermudo var søn af Fruela af Cantabrien, som selv var søn af hertug Pedro af Cantabrien, en efterkommer af den vestgotiske kong Recared den Første den katolske, som døde 601

23794441216: Rostain den Første sire af Vion 843.

Rostain må have været stamfar til huset Vionnois. Han døde før april 844.

Slægten var først sires af Vion, derpå grever af Albon og til sidst dauphiner af Vienne.

23794441250: Ludvig den Anden af Italia. (825-875).

Ludvig var søn af Lothar den Første og Irmgard af Tours. Han blev konge af Italia i 844, kronet til kejser i 855, men var en svag fyrste og gjorde intet for at hævde sin magt som kejser.

Da hans halvbror, Karl den Skaldede døde i 863, kunne han udvide sit land til Rhone ved deling med sin bror Lothar.

Han havde en del stridigheder med pave Nicolaus den Første men bukkede som regel under for pavens modstand. Han førte også krig med Byzans og med Saracenerne uden held.

I 842 var han blevet trolovet med en byzantinsk prinsesse, som antagelig døde, for i 851 blev han før 5.oktober trolovet med Engelberga, der fødte ham datteren Irmgard af Italia. Ludvig døde den 12.august 875.

I 882 tog hun med Karl den Tykke til Schwaben, men vendte tilbage til Italia og var den 1.marts 886 abeddisse i det kloster, hun selv havde ladet bygge i Piacenza ved navn San Sisto.

Engelberga var død 19.januar 901.

23794448448: Olof Trätätje af Wårmland.

Hans far var Ingjald Ildråde af Sverige, der udryddede alle småkonger i Sverige, men brændte selv tilsidst inde. Her er sagaen dog usikker, men det siges at det var på Råningen i Mälaren.

Det er også usikkert om hans far var Braut Anund, der blev myrdet i 565. I så fald var Ingjald af Ynglingeætten.

Olof måtte flygte til Wårmland for den folkeopstand, der havde rejst sig imod kong Ingjald æt. Men, da man i Svitjod hørte, at Olof ryddede skov, kaldte man ham Trætælge, og man fandt hans stilling vanærende.

Olof tog sig en hustru, der hed Sålveig, datter af Halvdan Guldtand vestenfra Solør.

Olofs mor hed Gauthild, og hendes mor var Aalov, datter af Olav den Skjygne, den Skarpsynede, konge i Nørrike. Olof og Sålveif fik sammen to sønner, Ingjald og Halvdan Hvitbein.

Ivar Vidfadme var konge i Skåne efter sin farbror Gudrød, han samlede straks en stor hær og for op til Svidjod. Det var af frygt for ham, at Ingjald Ildråde brændte sig selv inde, og Ivar Vidfadme lagde hele Svesvældet under sig og Danevældet og en stor del af Saxland og Gardarige foruden en del af England.

Mange Sveer for landflygtige til Wårmland fra Ivar Vidfadme, så til sidst kunne landet ikke brødføde dem, men folk gav nu kongen skylden. Olof Trætælge var ikke nogen stor blotmand og de mente, at det var derfor, landet havde uår, så de lagde ring om huset og brændte ham inde.

23794#48450: Radbor, konge af Friesland. død 719.

Radbor kaldes også Radbod. Vi kender ikke hans oprindelse, men har kæmpede hele søt liv mod frankerne under Pippin af Herestall og Karl Martel, der førte korstog mod frieserne, der var hedninge og ikke ville have missionærer og kirker i deres land.

Radbor måtte tilsidst tåle missionærer i sit land, men efter Pippins død i 714, lod han alle kirker rive ned og alle missionærer udvise eller dræbe.

Kong Radbod ægtede o.700 Ivar Vidfadmets datter Audr, der i sit første ægteskab havde været gift med Rørik af Sjælland.

Audr fødte ham døtrene Sindacilla og Randvere.

23794448576: Karl den Store af Franken. (2.4.747-28.1.814).

Karl var søn af Pippin den Lille, konge af Franken og Berta Heribertsdatter af Le Mans, Berte med de stpre fødder. Karls fødselsår er usikkert, enten 742 eller 747, men fødselsdagen ligger fast den anden april, det er således ikke klart, hvor gammel han var, da merovingerkongen Childerik den Tredie blev kronraget og sat i kloster, men Karl har oplevet dette statskup, Årstallet for statskuppet er også ret usikkert, 751 eller 754. Så Karls alder ved begivenheden kan være mellem fire år og tolv år.

En ting er sikker, Karl har vidst, at hans far var en usurpator, der havde røvet sit kongerige fra den retmæssige besidder.

Pippin den Lilles valg til konge skulle bekræftes ved en kirkelig handling, hvori kroning skulle foretages af paven selv eller en af hans stedfortrædere.

Kroning af kongen var noget nyt for frankerne, men kendtes hos longobarderne, angel-sachserne, bretonerne og i Spanien hos vestgoterne.

Frankernes gamle kongæt var præstekonger, der ikke skulle krones eller salves, de var født konger og skulle ikke vælges heller.

Det var Germaniens apostel, Bonifacius, der i 752 kronede Pippin den Lille til Frankernes konge, og to år efter var det pave Stephanus den Anden, der den 24. juli 754 fornyede kroningen i Basilikaen i Sankt Denis. Samtidig truede han alle dem med band, der nogensinde ville vælge en konge af en anden slægt.

Karl var sytten år gammel, da hans bror. Karloman blev født og han var nitten, da han første gang deltog i krigen mod Aquitanien under sin far, der i Aquitanien fandt en hælig modstander i hertug Hunalds søn og efterfølger Waifer, der i 751 havde modtaget Pippins bror Grippon som flygtning.

Der findes en skildring af kampene i 753, hvor kong Pippin havde sammenkaldt alle de frankiske krigere, for at begive sig til Nevers, hvor han holdt ting med sine stormænd.

Efter at Pippin havde holdt mønstring over sine tropper gik han med sin søn Karl over Loire, og hærgede Aquitanien indtil Limoges. De stak ild på landet overalt, hvor de kom frem. Mange klostre blev affolket. De gik nu imod byen Issoudun, som de indtog og hærgede de steder i Aquitanien, hvor der fandtes frodige vinmarker og hvorfra kirker og klostre, rige og fattige fik deres vin. Waifer samlede en stor hær af Baskere, men de flygtede og blev hugget ned. Frankerne vendte hjem belæsset med bytte, men efter et år, måtte de begynde forfra.

Waifer kæmpede for sit lands frihed og hærgede selv vide strækninger af sit land for at fjendern ikke skulle finde fødevarer eller andre fornødenheder. Han trak sig tilbage til bjergene og til Auvergnens højland, hvor det var umuligt at komme ham til livs, men så sendte Pippin en snigmorder på ham, og så fik krigen en ende.

Pippin overlevede ikke sin fjende ret længe, han opgav ånden den 24. september 768. Fjorten dage efter var hans to sønner indsat som konger.

Mens Pippin den Lille, den Korte virkelig var en lille fyr, var hans ældste søn, Karl ikke bare stor som feltherre, men hans skelet skal være blevet målt til 192 cm, så han må have været en kæmpe for sin tid.

Karl blev indsat i Noyon, Karloman i Soissons. Hver for sig overtog de den del af arven, som deres far havde afsat til dem. Karl var 26 år gammel, Karloman var sytten. De to brødres regering gik ikke så godt. Der var stadige sammenstød, stridigheder og uenighed.

Lige så godt som som Karl Martels sønner havde enedes, lige så dårligt kom Pippin den Lilles sønner ud af det med hinanden. Karl støttede pavehoffet, mens Karloman holdt med Longobarderkongen.

Dronning Berthe prøvede at få sine sønner til at forliges. Hun var karakterfast og en betydelig kvinde, men det eneste vi ved om hende, er den storslåede plan, hun lagde om fred i Europa ved at forene de største riger, frankernes, longobardernes og bayernes, og at skabe et godt forhold mellem disse riger og pavehoffet.

Bayerns hertug, Tassilo var svøgersøn af longobarderkongen, Desiderius. Tassilo truede frankernes herredømme øst for Rhinen. Berthe lagde planer om at få Karl gift med en anden datter af Desiderius, og for yderligere at befæste denne forbindelse havde hun til hensigt at gifte sin datter Gisela med Desiderius' søn Adalgis, på den måde ville der igen herske fred mellem frankerne og pavestolen på den ene side, longobarderne og bayerne på den anden, og freden i Europa ville være sikret.

Den politik, østgoternes konge Theoderik i det sytteste århundrede definerede som fredehs opretholdelse ved ægteskab mellem fyrstefamilierne, blev genoptaget af en kvinde 200 år senere.

Da pave Stefan den Tredie fik underretning om frankerhofets plander, spøjede han gift og galde. En forbindelse mellem longobarder og franker, man kan forestille sig hans rædsel. Øjeblikkelig skrev han til Karl den Store og erklærede at denne forbindelse var djævelsk.

Karl havde i sine lande de smukkeste og elskeligste piger i verden. Elsk dem, det er din pligt, skrev paven. Karl må holde sin fars, sin bedstefars og sin oldefars eksempler for sit øje. Ingen af dem tog sig hustruer udenfor deres land. I modsætning til de frankiske kvinder var de longobardiske kvinder frastødende og ildelugtende. Og kan man egentlig regne longobarderne, det folk, hvorfra spedalskheden er kommet for mennesker.

Karl er jo gift med Himiltrud, der har skænket ham en søn, og ægteskabets bånd er uopløselige. Glem ikke, siger paven truende, at min forgænger hindrede din far Pippin i at forstøde din mor. Og brevet slutter med, at han udslynger bandstrålen mod enhver, der bringer denne plan på bane. Han lover den skyldige den evige ild, som djævelen antænder, mens Karl, hvis han er lydige, vil blive belønnet med paradisetts evige glæder sammen med alle helgener og alle udvalgte.

Imidlertid lod hverken dronning Berthe eller Karl sig overbevise af pavens brev. Karl forstødte si nunge hustru og hendes søn, der senere optræder som Pippin den Pukkelryggede, og ægtede longobarderprinsessen Desiderata.

Ved efterretningen om Pippin den Lilles død, havde Hunald af Aquitanien mens, at øjeblikket var kommet til at genoptage frihedskrigen.

Karl, der havde vundet sine første sporer i Aquitanien, optrådte i 770 i spidsen for en betydelig frankisk styrke.

Straks fra den første dag, viste han sig som den kloge og beslutsomme hærfører, den enestående organisator, som skulle forbavse verden. Ikke fordi han var nogen original feltherre, men hans krigsførelse var så hurtig, at han altid overraskede sine modstandere ved at dukke pludseligt op på skuepladsen før man anede det.

Hans organisation, mobilisering og proviantering overgik alle andre, og derfor sejrede Karl den Store også overalt. Mens Aquitanien hertug Hunald endnu troede frankerne langt borte, stod den unge frankerkonge lige foran ham i spidsen for en hær.

Rædselsslagen flygtede han til hertugen af Gascogne, Loup den Første. Herug Loup var rede til at udlevere flygtningen, men han havde held til at flygte igen, og kom nu til Pavia til longobarderkongens hof.

Den 4. december 771 døde Karloman, og Karl blev eneheriker i frankerriget, niogtyve år gammel. Karloman havde godt nok to sønner, men drengenes mor, der huskede, hvad der blev af Pippin den Lilles brodersønner, bragte sig selv og dem i sikkerhed hos longobardernes konge.

Da Karl blev eneheriker, indså han, at moderens fredsstrategi ikke kunne forliges med hans erobringsideer. Han ønskede at indgå forbund med paven, der ville styrke frankerhærens slagkraft med pavens helliged.

Resultatet af denne ide blev, at han forstødte Desiderata og ægtede den allemanniske prinsesse Hildegard, der blev hans tredje hustru, mens de to første levede endnu. Paven havde selv skrevet at ægteskabets bånd er uopløselige, men nu passede det ham udmærket, at Karl forstødte den longobardiske prinsesse, da longobarderkongen var hans værste fjende i Rom.

Men Karls fætter, Adalhard blev så opbragt over dette forræderi, at han forlod hoffet med brask og bram og trak sig tilbage til sit kloster i Cobie.

Sin søster Gisela, der var trolovet med kong Desiderius' søn, lod Karl indtræde i klostret i Chëlles. Longobarderkongen var naturligvis rasende over dette dobbelte skamløse foræderi, som var utilgiveligt.

I 772 begyndte Karl den Store på sin langvarige kamp mod sachserne, denne stadig på ny opblussende kamp skulle blive hans regerings stordåd og vare treogtredivende år. Det var i realiteten et korstog før korstogstiden. Karls formål var at kristne sachserne og ødelægge deres hedenske helligdomme. Den helligste af dem alle var verdenssøjlen Ygdrasil, som holdt himmelhvælvingen oppe.

Karl den Store begyndte sit korstog med at angribe Westfalen, hvor han omstyrtede verdenssøjlen og plyndrede dens helligdom for alle offergaver, guld og sølv og rav.

I 773-74 forlagde Karl den Store felttoget til Italien for at støtte paven imod longobarderkongen. Det var pave Hadrian den Første, der havde støttet Karl, da han havde forstødt Desideria, og nu havde kong Desiderius hævnnet sig på pave Hadrianus. To gange krævede Karl af Desiderius, at han skulle give Exarkatet tilbage til pavestolen, før han begyndte krigen mod longobarderne.

Jeg kunne nok have lyst til på dette sted at beskrive, hvor vanskelig overgangen over Alperne var på Karl togt til Italien, og hvad for vanskeligheder frankerne måtte kæmpe med, inden de kunne komme over de uvejsomme bjergrygge, de himmelstræbende fjelde og de ujævne klipper. Men krigen endte, som sagt, med Italiens undertvingelse. kong Desiderius forvisning på livstid, hans søn Adalgis fordrivelse fra Italien og Hadrianus fik sine ejendomme tilbage.

Karl vendte nu tilbage til sachserkrigen, der stadigvæk gik for sig på det store sletteområde, hvor nu Lüneburger Heide strækker sig. Der var ikke nogen naturlig grænse mellem de kristne frankere og de hedenske sachser, så langs med den uafmærkede grænselinje fandt der uafbrudt drab, røverier og ildspåsættelser sted fra begge sider, men mens sachserne var mange små stammer, fordelt ud over sletterne, opdelt hist og her ved større eller mindre skovstrækninger og bjerggygge. Så var frankerne organiseret i et stort rige med velbevæbnede hære.

Gang på gang kunne frankerne slå de sachsiske stammer og tvinge dem til at stille gidsler, og gang på gang gjorde nye stammegrupper oprør og brød de eder, som deres stammefrænder havde svoret. Gang på gang blev gidsler og krigsfanger tvangsdøbt, men det blev de jo ikke kristne af, og de var ikke dermed blevet frankere, så krigen fortsatte

Det hændte kun to gange i denne langvarige krig, at Karl personligt deltog i åben mark mod sachserne, første gang ved bjerget Osniyg i Detmold og anden gang ved floden Hase det var begge gange samme år, samme måned med få dages mellemrum.

Ved en lejlighed tvang Karl sachserne til at stille 4500 gidsler, som alle blev hængt.

Man kan godt forstå, at Karl den Store ville bekæmpe menneskeofringer til de hedenske guder, men at han selv ofrede firetusinde og femhundrede hedninge til Kristus, må siges at være noget blodtørstigt, og ukristeligt.

I 778 drog Karl til Spanien efter at have dækket sin grænse mod Sachsen på passende steder for at kæmpe mod maurerne. Han erobrede Pyrenæerne og landet nord for Ebro, som var i Vestgoternes hænder. På tilbagevejen over Pyrenæerne blev hans bagtrop overfaldet af Baskerne, der havde lagt sig på lur og nu kastede sig ned over Eggehardt, Anselm og Roland, den sidstnævnte var markgreve af Bretagne. Hele bagtroppen blev udslettet.

I 781 udnævnte Karl sin søn Pippin til den Første frankiske konge af Italia.

Pippin havde en storebror, Karl den Unge, der havde fået provinsen le Maine og de tre gamle riger Austrasien, Neustrien og Burgund. Pippin fik også Lombardiet og Ludvig fik Aquitanien.

Sachserne rejser igen oprørsfanen og opriver en frankisk hær ved Süntelgebirge. Nye forstærkninger slår opstanden ned og den Westfalske høvding Widukind må atter søge tilflugt hos danerkongen. Karl den Store tager en blodig hævn, der sætter hele Sachsen i flammer. Widukind vejder tilbage fulgt af talrige frivillige daner, men ved Hase og Detmold bukker sachserne under og frækker trænger hængende frem til Elben

Det store flertal holdt dog stadig fast ved fædrenes guder, og kun ved jernhårde love, der simpelthen gav Sachserne valget mellem dåben eller døden fik Karl en almindelig omvendelse gennemført, og endelig var den egentlige krig mod Sachserne forbi.

Det var dog en udfordring, at de selv skulle genopbygge de nedbrændte kirker og tilmed underholde præsterne ved at betale tiende. Oven i købet misbrugte kong Karl Sachsernes krigerske duelighed i sine stadige grænsekampe og i 793 brød Sachsernes vrede ud i et nyt oprør, men det var kun i den nordlige del af landet, og dog kostede det strømme af blod før det i 804 endelig lykkedes frankerkongen at slå modstanden ned.

Lige fra oprørets start gav Karl sig til at deportere tusinder af familier til andre dele af riget, og efter kampenes afslutning blev alle Sachserne i Holsten flyttet bort til Rhinlandene, og deres gårde og jorder blev overladt at abodritterne, der var et slavisk folk.

Det er uvist om Widukind deltog i denne sidste kamp mod overmagten, men hans svigerfar eller svoger i Danmark har nok sendt hjælpetropper ned i Holsten.

Widukind døde i Karl den Stores tjeneste den 7. januar 807 i et slag mod hertugen af Schwaben.

Efter Widukinds død overtog hans søn Wikbert styret af sin fars hertugdømme, men havde det vist kun til 825, hvor han blev fulgt af Bruno den Første, som muligvis var hans søn. Wikbert døde først i tiden mellem 843 og 851.

Sachserhøvdingen Widukind tager imod et forsoningstilbud af Karl den Store, og lader sig døde under højtidelige former i Attigny

Da fyrst Arichis den Første af Benevent søger tilnærmelse til Bysanz, fører Pippin en frankisk hær imod ham og tvinger han til at anerkende det frankiske herredømme.

Tassilo af Bayern gør oprør mod Karl den Store, men beder om forlig og slipper med at blive afsat og sat i kloster.

Karl den Store sender en hær imod wilzerne, der plage abodritterne. Bayrerne havde søgt forbund med avarerne, der også hedder hunnerne. Karl sender en hær imod avarerne, men det ender resultatløst.

På et kirkemøde i Frankfurt vender Karl den Store sig mod det bysantinske koncil i Nicæa, og han fordømmer både billedstorm og billeddyrkelse. Karl den Store viser sig her som den vestlige kirkes overhoved foran paven, der havde anerkendt Nicæamødet.

Sachserne kæmper igen for deres frihed, idet de i stedet for at støtte abodritterne, falder dem i ryggen. Karl deporterer i tusindvis af sachser til fjerne dele af sit rige.

Efter nye kampe mod mayrerne erobrer Karl et støttepunkt syd for Pyrenæerne, provinsen den spanske mark.

Pippin af Italien fører et felttog mod hunnerne, hvor de erobrer den avariske khans ringborg, hvis uhyre skatte tages af Karls hær. Slaverne i Alpelandene trænges tilbage af Bayrerne.

Karl oprettet diplomatisk forbindelse med kaliffen i Bagdad. Abodritterne besejrer de sachsiske Nordalbingier. Pave Leo den Tredie må efter et korporligt overfald på gaden i Rom søge tilflugt hos Karl, der tager til Rom og gindsætter Leo den Tredie på pavestolen.

Da han julemorgen overværer julemessen i Peterskirken, sætter Leo den Tredie pludselig kejserkronen på hans hoved og udråber ham til romersk kejser.

Byzans betragter kejserkroningen som en usurpation, men kan intet foretage sig imod den.

I 801 erobrer frankerne Barcelona fra maurerne. Året efter modtager Karl den Store en elefant fra den persiske konge.

Antagelig har Karl taget elefanten med i sit sidste felttog mod sachserne i 804. Størstedelen af Nordalbingierne slæbes bort til Rginegnene, og Holsten overlades til Abodritterne.

Bag Eridanus eller Ejderen stod nu kejserdømmets nye hedske naboer, danerne rede til at møde den frankiske-kristne imperialisme med våbenmagt.

Kong Godfred havde samlet en betydelig hær, men Karl den Store gjorde et felttog til Böhmen og gjorde dette land skatskyldigt, og Venedig og Dalmatien hyldede Karl den Store. Karl synes at have forberedt en deling af det mægtige frankerrige mellem sine tre sønner med Hildegarde, og Karl den Unge undertvinger de slaviske sorber mellem Elben og Saale.

I 808 angriber en dansk hær frankernes forbundsfæller abodritterne og lægger deres hovedstad Reric i ruiner. Karl den unge forsøger forgæves at hindre danernes tilbagetog. Kon Godfred bygger en fæstningsvold langs danernes sydgrænse og grundlægger Hedeby, der snart blev en blomstrende handelsby

I 810 hærger en dansk flåde det frankiske frijsland og gør landt skatskyldigt, og kong Godfred tryer med at opsøge Karl den Storee hovedstad Achen, men Karl sender en snigmorder til Danmark til at myrde ham.

Frankerriget slutter fred med den danske kong Hemming, der var Godfreds brodersøn og efterfølger, og man enes om at Ejderen skal være grænseflod. Karl den Unge dør, og snart efter dør også Pippin af Italia.

Kort efter fredsslutningen dør også kong Hemming, og der udbryder en borgerkrig blandt arvingerne. Karl den Store giver afkald på overhøjheden over Venedig og Dalmatien.

Den græske kejser hilser derpå frankerkejseren med den græske herskertitel *basileios*.

Karl den Store kroner selv sin eneste overlevende søn, Ludvig den Frøomme, som var den ringeste af sønnerne. Han blev så Karl mædkejser. I 814 døde den store frankerkejser Karl den Store eller Karl Magnus i Aachen og Ludvig den Frøomme overtog det mægtige frankerrige med alle dets bilande.

Udover at være feltherre, gav Karl sig også af med at bygge. Blandt hans bygninger må man nok fremhæve den prægtige Guds hellige moder Marias kirke i Aachen og den lange bro over Rhinen ved Mainz, som desværre brændte åert før Karl døde, så han ikke fik genopbygget den i sten. Han lagde dertil grunden til flere slotte, et ved Mainz, et ved krongodset i Ingelheim og et i Neumagen syd for Holland.

Han tog sig meget af kirkernes vedligeholdelse og sørgede for at sende kontrolører, der skulle følge arbejderne op.

Og å en flåde lod han bygge til forsvar mod normannerne og ligeledes en til forsvar mod maurerne.

Karl havde først en frille, Hilmiltrude, der fødte ham sønnen Pippin, der var pukkelsrygget. Så ægtede han Desiderata, som han forstødte for at hjælpe paven mod longobarderkongen, Desiderius, og så ægtede han Hildegarde, der fødte ham fire sønner og fem døtre. Da Hildegarde døde, ægtede Karl Frastrad, der var en hård og hovmodig kvinde, som så at sige satte sig på kejseren. Hun fødte døtrene Theoderade og Hiltrude. Dertil havde han en datter Hruodhald med en frille, hvis navn er ukendt. Dronning Fastrade var ophav til flere sammensværgelser mod Karl, Et af hendes ofre var den pukkelryggede Pippin, der foregav at være syg, men sammensvor sig med nogle fornemme franker, der havde lovet ham at blive konge. Pippin slap med at blive kronraget og klostergivet. En anden sammensværgelse forud for Pippins, led lederne blinding eller landflygtighed. Kun tre, der gjorde modstand ved anholdelsen blev dræbt.

Man mener, at oprørerne antog Fastrades grumhed som årsag til at angribe Karl personlig, fordi han var så eftergiven overfor Fastrade, så han var skejet ud fra sin normale godartede linje.

Efter Fastrades død ægtede Karl Luitgarde, der ingen børn satte i verden. Hun døde i kroningsåret.

Videre havde han hustruerne, Mandelgarde, Garsuinde, Regina og Adelaide, Men han havde desuden et antal friller.

Ligesom senere Ludvig den Fjortende tog Karl den Store sine hustruer med sig i krig, og de levede langt mere i lejren end på slottet.

Man så aldrig Karl den Store gladere, end når han red i spidsen for sin sønner og sine døtre. I det hele taget holdt han meget af ridning og jagt. I egnen omkring hans slot i Aachen var der mange vildsvin. Men her var også varme kilder, og Karl fik indrettet svømmebade der, og mange lærte her at svømme. Karl den Store var en fin svømmer selv.

Han elskede at sidde til bords med alle sine børn. Det var kun børnene, han havde fået med Hildegard, der blev betragtet som legitime. Men han elskede alle sine børn, og han havde stor fornøjelse af at tilfredsstille deres luner. De måtte dog ikke gifte sig, sandsynligvis fordi han ikke kunne regne med at styre svigersønner. De smukke og muntre døtre, lod bare som ingenting, de giftede sig uden at spørge deres far og uden at spørge præsten. Karl lod som ingenting, for når bare han havde sinde smukke, glade døtre og deres børn, så var han glad. Det var godt nok lidt af en menage, men Karl befandt sig godt ved det.

Det var nu ikke alting, Karl var ligeglad med. Hans børn skulle lære noget. Karl den Stores tid kaldes af eftertiden den Karolinske renaissance. Karl samlede manuskripter til sine kirker og klostre, og han lod gamle tyske sange optegne af historiske grunde, men hans eneste overlevende søn Ludvig den Fromme Brændte dem, fordi de ikke var religiøse. I 782 indkaldte Karl den betydeligste lærde i det 8. århundrede, angelsaxseren Alcuin, forstander for klosterskolen i York til sit hof for at benytte hans råd og bistand ved anlæggelsen af dannelsesanstalter for frankerne.

Først levede han ved selve hoffet og underviste Karl og hans børn og ledede hofskolen. Han skrev lærebøger i grammatik, geografi og dialektik, og han samlede historiske skrifter, epi

Udover sit tyske modersmål lærte Karl også latin, dvs. fransk og italiensk dvs vulgærlatin/middelalderlatin.

Sønnerne lærte at ride og bruge våben både til krig og til jagt.

Døtrene lærte at spinde hør og uld, men kunne godt lide, at de var forfængelige og holdt af pynt, silketøj og smykker

Selv lærte Karl aldrig at skrive, men klarede sig med et monogram, der betød Karolus.

Karl var som før nævnt stor og stærk og høj af vækst. Han var syv gane så høj som sin fod. Han havde et rundt hoved og store, livlige øjne. Hans næse var længere end hos de fleste. Hans hår var hvidt, og hans ansigt var venligt og muntert. Hans nakke var noget tyk og kort, og med alderen fik han hængemave. Hans gang var sikker, hans holdning var stolt og mandig. Hans stemme var gennemtrængende men lys, så den passede dårligt til hans store krop. Han har nok været temer.

Hans helbred var godt indtil nogle år før hans død, da han blev plaget af feber. og han begyndte at halte. Skønt hans læger ordinerede ham kogt kød, fastholdt han steg, som han elskede.

Han nød også de varme bade i Achen og han blev en fremragende svømmer, men han holdt ikke de varme bade for sig selv. Der kunne somme tider være hundrede mand eller flere i vandet.

Han gik klædt som sine fædre, altså i frankisk dragt, men inderst bar han linned, både skjorte og benklæder, derover gik han med kofte og hoser. Han havde viklers om sine skinneben og gik med sko.

Om vinteren gik han med en køllert af odderkind og mår. Yderst bar han en mørkeblå kappe, og bar altid et sværd ved siden, somme tider prydet med ædelstene, men altid med guld eller sølv.

Kun to gange på pavens opfordring en lang romersk toga og en græsk kappe.

Det var meget sjældent og kun ved store højtider, han optrådte i guldmorsdragt og med ædelsten på sine sko, med guldspænde på sin kappe og med guldkrone på hovedet.

Han spiste godt til daglig, men drak kun lidt. Drukkenskab havde han afsky for. Han var ikke glad for at faste, som han burde. Hver dag fik man steg, som jægerne gerne bragte på spid, derudover kun fire retter.. Ved bordet hørte han gerne musik eller højtlesning, især hørte han gerne krøniken om de gamle heltebedrifter.

Han hørte også gerne om den hellige Augustinus, især den såkaldte gudsstat.

Om sommeren, lagde han tøjet efter middag og hvilede et par timer. Om natten afbrød han sin søvn fire-fem gange og stod op af sengen.

Han kunne så afgøre en retssag eller foretage sig andre gøremål. Han havde en rig og flydende veltalenhed, og havde ingen vanskelighed ved at udtrykke sine tanker. Latinen talte han som sit modersmål, men græsk kunne han bedøe forstå end tale det.

Han kunne til tiden være helt snaksom. Han stræbte også efter at blive stjernekyndig.

Han nøjedes ikke med at give almisser i sit eget rige, men gav også almisser i Jerusalem, Alexandria og Karthago. For at hjælpe de kristne i udlandet, holdt han sig gode venner med de fremmede konger.

Men først og fremmest satte han sankt Peder over alle, og sankt Peders stol fik mange og store gaver.

Da det gik op for ham, at frankerne havde to forskellige lovsamlinger, forsøgte han at udjævne modsigelserne og rette, hvad der var urigtigt, men han blev ikke færdig med dette arbejde. Henimod slutningen af sit liv sendte han bud efter sin eneste søn af Hildegards kuld, Ludvig af Akvitaniën, som han gjorde til sin medregent og arving, satte selv kronen på hans hoved og gav ham kejsernavn, hvorefter han sendte ham hjem til Aquitanien.

I januar 814 blev han grebet af stærk feber, der tvang ham til at gå i seng. Han begyndte så at faste, for han troede at det ville hjælpe på feberen, men så fik han sting i siden. Sammen med nogle grækere og syrere var han netop i færd med en grundig revision af de fire evangelier, men den glæde skulle han aldrig få.

Efter at have modtaget sakramentet faldt han i en svaghedstilstand. Ved daggry gjorde han korsets tegn. Han lagde sine fødder tæt sammen, strakte sine arme ud over sit legeme, lukkede øjnene og sang sagte dette vers af den 39. salme: Herre i dine hænder befaler jeg min ånd. Han udåndede den 29. januar 814.

Karl den store
Karl den stores Buste. Reliquarium af forgyldt Sølv i Kirkesamlingen i Aachen.

23932530736: Arpad, prins af Ungarn. Død 907.

Arpad var søn af Almos, der trængt af petsenegerne førte de ungarske stammer nordfra ind i karpaterbækkenet. Arpad var ved opbruddet fra landet mellem floderne blevet hyldet til stammernes fælles overhoved.

Karpaterbækkenet var beskyttet af en 1500 km lang mur, som dannede en naturlig statsdannelse for det folk, der her så en tilflugt og beskyttelse.

Arpad blev hyldet o.894 og var magyarernes storfyrste, da de år 900 erobrede det land, der skulle blive deres fremtidige hjem. Fra dette ståsted drog ungarene på hærgningstogter ind over de vesteuropæiske lande i et par hundrede år. Arpadernes dynasti regerede indtil 1301.

23932530744: Greve Eberhard af Franken (889 - 902).

Eberhard var søn af Udo den Første, greve af Franken, der blev født o.830. Han var greve 861-879. Han døde 880-85.

Udo var antagelig gift med en datter af hertug Konrad den Første af Franken. i november 911 valgt til konge af Tyskland i Forchheim.

2429324456: Kong Malcolm den Første af Albany død 954.

Malcolm var søn af Domnall den Anden af Albany som blev dræbt 900. Malcolm blev selv dræbt 954

2948604448: Kong Regnar Lodbræg af Danmark. (- 800 -).

Regnar var søn af kong Sigurd Ring af Sverige og Danmark og Alfhild.

Han blev født o.735-40, og allerede da han var femten år gammel udførte han sin første store bedrift, og det skete i Sverige.

Han var enebarn og arving til sin fars besiddelser.

I Sverige levede en mægtig jarl, som havde en vidunderlig smuk datter, der hed Tora.

Han bragte denne datter en eller anden gave hver dag. Et dejligt hus havde han foræret hende, og en dag kom han over til Tora og gav hende en sød lille orm.

Tora syntes den var sød og gemte den i en gylden æske, hvor hun fodrede den hver dag. Ormen blev større og større, og det guld, hun havde lagt den på, voksede i takt med den selv.

En dag var den så stor, at den måtte ligge i et hjørne af atuen, men den voksede stadig, indtil den til sidst lå stor og forfærdelig og fnysende arrig hele vejen rundt om Toras hus, og guldet, demn lå på var en formue værd.

Hver dag måtte den have en hel okse at æde, og den tillod ingen at komme ind til Tora, som nu var totelt indespærret.

Den ulykkelige far lovede nu, at den, der kunne befri Tora, skulle få hans datter til ægte og alt det guld, ormen lå på.

Mange dristige unge mænd forsøgte sig, men det gik dem galt allesammen. Ormen spyede en dræbende gift mod enhver, der kom den nær, og de fik alle en voldsom død.

Regnar havde før besøgt Tora, og han holdt meget af hende, så, da han hørte, at hun var i nød, sejlede han til Sverige for at befri hende.

Først fik han dog syet et par tykke skinbukser og en tyk kappe af uld, og så drog han afsted på sit vikingskib. Det var vinter og bidende koldt, og lige før de nåede land sprang Regnar overbord, ud i det iskolde vand og så vadede han ind til kysten drivvåd til skindet, sit eget.

Så hentede han sin kappe, sit spyd og sit skjold og gik op imod Toras hus.

Han fik snart øje på ormen, der piskede rasende med halen og hvæsede snoede sig frem imod ham og spydede al sin gift ud over ham.

Regnar holdt hele tiden sit skjold med kappen op foran sig og opfangede giften i kappen, så den ikke kom til at skade ham, men så kastede han den fra sig.

Ormen gik til angreb igen og bed sig fast i hans ben, men kunne ikke bide igennem ispansret. Så huggede den efter hans hoved, men Regnar var for hurtig. Han fangede det første hug med skjoldet, og før den huggede igen, stødte han sit spyd dybt i halsen på den.

Så sprang han til side for ikke at blive armt af dødskampen. Kort efter var ormen stendød. Toras far kom til og fik øje på Regnar, der havde frelst hans datter.

Så så han hans bukser og sagde: Du kommer til at hedde Lodbrog herefter, og det kom han til.

Tora og Regnar blev gift og rejste til Sjælland, hvor de fik to sønner Erik og Agner, men så døde Tora, mens drengene var små, og Regnar kunne nu ikke stilles hjemme, og han drog så igen i viking.

Så kom han da en dag med sine mænd til Norges sydkyst og lagde ind til land ved en mindre bondegård.

Han sendte nogle mænd i land for at bage brød der, men da de kom tilbage var alle brødene brændt.

Regnar bel rasende og ville straffe dem, men de kunne fortælle, at der på gården var en husmandstøs så dejlig, som de aldrig havde set magen til, så de ikke kunne få øjene fra hende. Hun hed Kraka.

Hvis det nu var sandt, som de sagde, skulle de slippe for straf, og han sendte to mand for at invitere hende til at møde Regnar næste morgen.

Hun skal møde mig ved solopgang, hun må ikke have tøj på og ikke være nøgen, ikke være fastende, men heller ikke mæt. Alene må hun ikke komme, men heller ikke have følge af nogen.

Tidligt næste morgen tog Kraka bad i bækken og slog sit lange hår ud, så det dækkede hende helt, så tog hun et fiskenet om sig, så bed hun i et løg, og så gik hun da til stævne med Regnar kun fulgt af sin lille hund.

Regnar blev betaget af hendes skønhed og hendes klogskab. Han friede til hende og fik ja. De drog til Danmark og fik sammen syv sønner, der gik over i historien som Lodbrogsønnerne.

Det var Ivar Benløs, der var den klogeste, Bjørn Jernside, der var størst og stærkest, Hvidsærk, Halfdan, Regnald, Ubbe og Sigurd Orm-i-øje.

Nu var Regnar ikke den, der kunne være tro mod sin hustru. Hos kongen i Upsala, kong Øjstein friede han til kongedatteren Ingeborg, men han forbød sine mænd at sige det til Kraka.

Så fortalte Kraka sin historie til Regnar. Hun var ingen norsk bondepige, men datter af kong Sigurd Fafnersbane, som havde kæmpet mod troldmanden Fafner, som havde forvandlet sig til en drage.

Hendes virkelige navn var Aslaug, og som lille var hun blevet bortført af et barnløst ægtepar. Men moderen var så grim at ingen kunne tro, Kraka var hendes datter, så det blev hende forbudt at vaske sig.

Regnar fortrød nu sit frieri til Ingeborg og blev uvenner med kong Øjstein.

Regnar sendte nu sine to ældste sønner imod kong Øjstein. Men Øjstein havde en troldko, hvis brøl fik hans fjender til at slås indbyrdes. Sønerne tabte da slaget og blev dræbt.

Så drog Krakas sønner til Upsala, og Ivar Benløs ordnede troldkoen ved at skyde dens øjne ud, og selv kaste sig ned over den, så den brækkede ryggen, og så vandt danskerne.

Regnar blev misundelig på sine dygtige sønner og deres heltegerninger, så han besluttede at tage til England og selv erobre landet, med kun to skibe.

Kraka bad ham tage sønnerne med, men han var stædig og vilde selv.

Jo færre skibe, jo større bedrift, men Regnar sejlede lige ind i en katastrofe på den engelske kyst. Alle hans mænd blev dræbt og han selv taget til fange efter den engelske kong Ellas ordre.

Da Regnar nægtede at sige, hvem han var, blev han kastet i en ormegård med mange giftige slanger, men slangerne kunne ikke bide gennem den trøje, Kraka havde strikket til ham, og så trak de ham op igen og klædte ham af til skindet, og denne gang kunne slangerne bide ham, men Regnar gav sig ikke. Han ville hellere dø end afsløre sig.

Så råbte han op til kong Ella, Grynte ville grisene, om galtens lod de viste, og sådan døde Regnar Lodbrog i 795.

Hans eftermæle som konge blev ikke så godt, for han passede ikke indenrigspolitikken, men havde alt for travlt med at lave heltegerninger.

Hans hovedsæde var Gotland.

295956264: Greve Thietmar af Rodigeresrod i Hedensleben.(944-978).

Thietmar var søn af markgreve Christian i Giersleben Hidda
af Østmark.

Thietmar levede 944, da han var greve af Rodigeresrod i Hedensleben, Wedderstedt, samt markgreve af Østmark, greve af Suevogau og i Nordthüringengau.

Hans bror Gero, var ærkebisp af Köln. De havde sammen givet en stiftelse til klostret Nienburg ved Saale til minde om den i 979 henrettede greve Gero.

Om Thietmar siges det også, at han kaldes Hermann Marchionus Misnensis på grund af hans hustrus andet ægteskab.

Han var gift med Swanhilde af Sachsen, som efter Thietmars død 978 ægtede greve Ekkehard den Første af Meissen.

2959565872: Greve Reginar den Anden af Hennegau. (890 - 932).

Reginar var søn af greve Reginar Langhals den Første af Lothringen og Alberade af Lothringen.

Han blev født ca.890 og i 916 blev han greve af Hennegau efter sin far.

Reginar giftede sig med NN af Burgund. Han døde 932.

2959565873: NN Richardsdatter af Burgund. (-950-).

NN var niece af kong Boso af Provence, hvis hustru Ermen-
garde efter hans død blev holdt i fangenskab af NNs far,
der var formynder for Bosos søn Ludvig NNs fætter, der kom
til at efterfølge Boso som konge.

2974302224: Kong Sigurd Ormsøje.af Danmark. (794 - 803).

Han var konge i Danevældet mellem Sjælland, Skåne, og Hal-
land. Han var desuden vikijsk. Han var søn af Regnar Lod-
brog og Aslaug Sigurdsdatter, kaldet Kraka.

~~Regnar~~ Lodbrog havde fem sønner, Ivar, Bjørn, Erik, Agner
og Sigurd.

På etalmindeligt landsting blev Sigurd enstemmigt valgt til
sin fars eftermand på den danske trone. Han havde nu fået
nok af kamp og orlogsfærd, så han lod nu sværdet hvile og
blev fra den vildeste viking til den fredeligste høvding.

2974300928: Grjotgard Herlaugssøn jarl. (- 8~~5~~⁵ -).

Han var søn af Herlaug Haraldssøn jarl og sin mor, som vi ikke kender.

Grjotgardhavde sin hovedgård på Svelven indenfor Agdenes. Der blev han dræbt af en bersærk, og der vises hans gravhøj.

Også på den anden side af fjorden, Trondhjemsfjorden må Haaløy-jarlerne havde haft magt, for de kaldtes siden yrnernes eller ørlændernes jarler.

Sammen med sin søn Håkon var han ved midten af den niende århundrede herre over indsejlingen til Trondhjemsfjord.

2991566342: Fyrst Geza af Ungarn. (død 997).

Han var søn af den ungarske fyrste Taxony, tredie hertug af Ungarn.

Det lykkedes for Geza at genoprette sin slægts magt over de ungarske stammer, som han fik samlet under sig.

Det var ham, der først åbnede sit land for den vestlige kirkes indflydelse.

Geza lod sig dog ikke undertrykke af den tyske kejser, men fastholdt sin selvstændighed.

Han lod sig dog døbe med hele sin familie og indkaldte selv missionærer fra det sydlige Tyskland.

Det var i Gezas tid, de røveriske indfald i de vestlige lande ophørte.

Han var gift med den polske prinsesse Adelheid.

2991566368: Hertug Otto af Kärnten, greve af Worms. (948 - 1004).

Han var søn af Konrad den Røde og Luitgard af Lothringen.

Otto var født 948/50. Ved faderens død 955 blev han hertug af Kärnten og greve af Speiergau, Nahegau og Niefgau, i 980 fik han anselige krongodser.

Han var gift med Judith af Arlon. Hertug Otto stiftede klostret Lambrecht-Grevenhausen i Hardt von Neustadt.

Han døde den 4.november 1004.

2974300932: Ragnvald Øysteinsson Mørejarl. (- 850-892).

Ragnvald var søn af Øystein Glumra .

Han levede på Harald Hårfagers tid og blev af ham forlenet med Nordmøre, Romsdal og Søndmøre i 865.

Han var meget anset for som klogskab, og kaldes også for den mægtige.

Han var gift med Ragnhild Rolvsdatter, der blev mor til Gangerrolf.

Det var ham, der til sin tid klippede Harald Hårfager efter 10 år, hvor det ikke havde været rørt.

Han blev af Haralds sønner, Halvdan Hålegg og Gudrød Ljome indebrændt i sin gård en nat i 892 med 60 mand, da Haralds sønnerne ville være jarler over Møre.

2974300933: Ragnhild Rolvsdatter. (- 850-900).

Ragnhild eller Hild var datter af odelsbonde Bolv Nevja.

Hun var gift med Ragnvald Øysteinsson Mørejarl og mor til vikingen Gangerrolf, der 13 år gammel drog på vikingefærd til Østersøen, gjorde strandhugst i Viken i Norge og blev dømt fredløs.

Ragnhild rejste så til kong Harald Hårfager for at bede om nåde for sin søn i 886. Men Gangerrolf måtte forlade landet og drog til Otkneyerne og Sudererne. Ved 20 års alderen var han så svær, at ingen heste kunne bære ham. Han blev høvding for en flok vikinger, der hærgede i Valland og slog sig ned på halvøen Coutances, hvor han gjorde oprør mod hertug Rollo af Normandiet,

2974300934: Kong Harald Hårfager af Norge. (850 - 933).

Han var Norges første enekonge. Han var søn af Halvdan Svarte og Ragnhild Sigurdsdatter. Allerede som barn begyhdte han at bekæmpe de mange småkonger, og i 863 var han kommet langt på vej.

Den sidste store kamp var i Hafrsfjord og stod i 872, og efter den tid bosatte Harald sig i Rogaland, hvor Utstein ved Moster, Avaldsnes m.fl. blev kongsgårde

Han underlagde sig også Vermland, Hjaltland og Okneyserne. Historien om hans hår kender vi. Det siges, at han døde sottedød i 933, men en del tyder på, at hans død faldt 10-12 år senere.

Han havde mange hustruer. Åse Hakonsdatter, Svanhild Øysteinsdatter, Gyda Eriksdatter, Åshild Dagsdatter og mange andre.

2974304264: Storhertug Ludolf af Sachsen. (806 - 866).

Ludolf var søn af hertug Bruno den Første af Sachsen. Han er mest berømt som stamfar til det sachsiske hertughus.

Han var gift med Oda af Sachsen, der ledsagede ham på hans pilgrimsfærd til Rom i årene 844-847 under pave Sergius den Anden.

Han grundlagde 852 et kloster i Brunshausen, og i 856 stiftede han Gandersheim.

Han ægtede Oda i 836. Hun var født 806 og levede til 913, så hun døde 107 år gammel.

Ludolf døde fra hende allerede 866, i sit kloster i Brunshausen,

2974304268: Walpert, greve af Ringelheim og Oldenburg. (890).

Han var søn af hertug Wikbert af Sachsen og Odrud, som vi ikke kender noget til.

Walpert stiftede 851 klostret Wildeshausen og desuden klostret Vreden.

I 872 ægtede han efter den 24.marts Alberg af Lesmonia. Byen Altenberg/Oldenburg er bygget til ære for hende.

Walpert døde den 28.november 890.

2974304576: Kong Alfons den Tredie den Store af Leon. (848 - 912).

Han var søn af Ordono den Første, folkets fader og Munia.

Alfons efterfulgte sin far som konge af Leon den 26.maj 866. Han kæmpede i mere end 30 felttog mod maurerne og udvidede sit rige på alle kanter, men de kostbare krige tyngede folket, og hans egen søn, Garcia rejste en opstand imod ham, og da han blev overvundet og fængslet, ophidsede hans hustru, Jimena af Aragonien sønnerne imod ham, så han måtte afstå kronen til Garcia i december 910.

Som sin søns floktherre vandt han endnu en stor sejr over maurerne før sin død.

Han døde den 20.december 912 i Zamora, blev bisat i Astorga og senere overført til Panteon.

2974305152: Guigo den Anden af Vion. (934 - 956).

Guigo var søn af Guigo den Første Sire de Vion.

Han arvede sin fars embede i 934, ægtede grevinde Gandalmodis af Vienne.

Han blev fulgt af sin søn Guigo den Tredie allerede i 942.

Guigo den Anden døde efter januar 956 men før 957.

Gandalmode giftede sig igen uvist hvornår, med B.de Beaujeu.

2974305156: Greve Karl Konstantin af Viennois. (900 - 960).

Han var søn af Ludvig Busonides den Blinde og Adelaide.

Karl Konstantin blev født straks efter 900. Han menes at være uægteskabelig søn af Ludvig.

Han var greve af Vienne allerede den 25.december 927.

I 923 kaldes han ambasciator, dvs Vasal. og i 951 kaldes han grandaevus dvs højt bedaget.

2974305280: Greve Wifred/Hunfred/Sunifred de Ria. (858).

Han var stamfar for greverne af Barcelona. Hans hustru hed Ermessinde, og hun levede endnu i 898.

Han blev myrdet i 858 af udsendinge fra Salomon, greve af Rousillon og Cerdana.

2974305856: Iniego Arista, konge af Pampelona. (835 - 880).

Iniego Jimenez hed han egentlig, Arista hans tilnavn betyder steneg. Han far, kongen der blev valgt af folkets mænd, hed Jimeno Garcia. Moderen kender vi ikke.

Arista var den første konge af Pampelona, den første konge af Navarra og Sobrarbien.

Han forenede det antikke Navarra med Pampelona, som han definitivt fratog maurerne.

Han gjorde mange erobringer fra maurerne. De kristne i Sobrarbien og Aragonien havde en sikker hjælp i ham.

Arista oprettede forskellige privilegier og gjorde donationer til klostrene San Juna de la Pena og San Victorian foruden til San Salvador i Leyre, hvor han selv blev bisat.

Han var gift med Teuda, der var dronning af Navarra og Sobrarbien trak sig tilbage til klostret San Salvador i Leyre, hvor hun døde og blev bisat.

2974306048: Greve Ranulf den Første. (831 - 866).

Ranulf den Første var søn af greve Gerard af Auvergne og Mathilde af Aquitanien.

Ranulf var greve i 831, så han må være betydeligt ældre. Han giftede sig i 845 med NN Rørichsdatter af Maine, men før den tid havde året 840 bragt forstyrrelser med Ludvig den Helliges død. Karl den Skallede flygtede til Poitiers og oprettede 845 et hertugdømme for ham i Aquitanien.

I 853 led Ranulf nederlag ved Brillac, men i 855 vandt han sejr i nærheden af Poitiers.

I 865 blev Poitiers brændt. Ranulf blev alvorligt såret i 866 i slaget ved Bissarthe og døde samme år af sine sår.

2974306056: Kong Godfred af Danmark. (804 - 810).

Dengang muslimerne havde erobret hele Lilleasien fra det Bysantinske rige, måtte øst-vest-handelen søge nye veje, og den søgte nu ad de nodlige ruter, ind gennem Baltikum, og ned gennem de russiske floder, og det havde både Sverige og Danmark nydt godt af i nogle årtier, da Karl den Store undertvang Sachserne, og spredte det ud over det tyske rige og hentede abodritterne ind i det gamle sachsiske område.

Da han tilmed undertvang friserne og førte handelen fra Dorstadt syd om Danmark og over til slavernes stæder, blev der slået allarm i Danmark, og kong Godfred var den første, der fastlagde Ejderen som grænseflod mellem det danske Rige og frankerne.

Det har været med stor bekymring, Godfred fulgte begivenhedernes gang syd for landets grænse. I 804 samlede han derfor både hær og flåde ved Hedeby for at etablere et forsvar mod en eventuel frankisk invasion.

Kejser Karl og hans hær var ikke langt borte, han havde slået lejre ved Hollenstedt lige syd for Elben.

Parterne har været nogenlunde jævnbrydige, i hvert fald gik ingen af dem til angreb, og i stedet blev der indledt forhandlinger. Et personligt møde blev det ikke til, for Godfred blev frarådet det, da man frygtede for svig.

I stedet blev der forhandlet gennem udsendinge, som kejser Karl modtog i sin residensstad Achen. Der blev intet ud af forhandlingerne, men de truende skyer trak over.

I 808 rørte Godfred igen på sig og nu for alvor. Det var abodritterne, der havde krænket freden ved grænsen, og Godfred drog med flåden til deres land, trængte dybt ind i det og gjorde store erobringer, så store, at abodritterne gik ind på at betale skat til ham.

Godfred tog deres høvding Drosuk med sig som fange. Vigtigere var det dog, at Godfred ødelagde deres blomstrende by Reric, og det var sikkert sagens kerne. Det var den vej de frankiske handelsmænd førte deres varer

Udslettelsen af Reric var så fuldstændig, at man aldrig har kunnet lokalisere beliggenheden af en handelsby, der var så betydelig, at den var vidt berømt både i øst og i vest. Den var en så vigtig konkurrent til Hedeby, at den måtte væk. Godfred flyttede endogså den danske handelkoloni med sig til Hedeby, og han havde held med sig, og flere slaviske stammer sluttede sig til ham, det gjaldt smeldingerne og linonerne, ja selv Wilzerne, der var det største af de slaviske folkeslag ved Østersøens vestlige sydkyst. Abodritterne var næsten selvskrevne, skønt de var kejser Karls forbundsfæller fra sachserkrigene.

Karl den Store sendte bare en hærafdeling afsted under sin søn Karl, med den besked, at han kun skulle angribe den afsindige konge, hvis han nærmede sig den sachsiske grænse.

Derimod hævnedes kejser Karl sig på de mindre slaviske stammer, smeldingerne og linonerne.

Godfred lod Karl vide, at det var abodritterne, der var årsag til krigsudbruddet, og han tilbød at mødes med kejseren hvor og når han ville, og der kom en samtale i stand ved Bøndenfleth ved floden Stør, der var biflod til Elben. Men noget særligt kom der ikke ud af dette topmøde. Dog fik abodritternes høvding Drosuk lov til at vende tilbage til sit land.

Da Drosuk søgte forbindelse med Karl den Store, lod Godfred han simpelthen snigmyrde.

Efter felttoget mod Reric gav Godfred ordre til at der skulle bygges en fæstningssvold langs rigets sydgrænse. De frankiske annaler er på den tid meget optaget af forholdet mellem frankerne og danerne, og fortæller om volden, der skulle ligge som et værn langs hele Ejderens nordlige bred, lige fra Østersøen til det vestlige ocean, kun med en port, som vogne og ryttere kunne passere ud og ind ad.

Denne vold skulle også beskytte Hedeby og sikre varetransporten hertil fra Hollingsted over land. Dette anlæg passede kejser Karl den Store meget dårligt, og han lod bygge en fæstning, Itzehoe i det vestlige Holsten.

Det er ikke godt at vide, hvordan en styrkeprøve til lands ville være faldet ud, for det kom aldrig der til, for Godfred var langt overlegen til søs, og det benyttede han sig af.

I 810 anløb han med en flåde på 300 skibe den frisiske kyst og plyndrede der.

Den hær der blev landsat, besejrede de lokale forsvarere og pålagde de besejrede en tribut.

Da vi hører om denne trafik i kilderne, havde den danske hær allerede modtaget 100 pund sølv.

Sejren over friserne er måske gået Godfred til hovedet, og Karl den Stores historieskriver, Einhard skriver, at han betragtede frisernes land og Sachsen som sine provinser. Sine naboer abodritterne havde han underlagt sig, og de måtte nu svare ham skat.

Ja, han truede med, at han snart med en stor hærmagt skulle vise sig ved Åchen i kejserens hovedsæde.

Men der skete nu det, at Godfred blev myrdet af en af sine hirdmænd, og blev fulgt på tronen af sin borosøn Hemming, denne slutte straks en fred, der sikrede Ejderen som grænde, men døde allerede i 811

2974306072: Greve Pipin af Vermandois. (817/18 - 840pp).

Pipins far var kong Bernhard af Italia. Hans mor var Kuningunde. Det var Bernhards farfar, Karl den Store, der satte ham på tronen i Italia, og fik ham kronet 813 i september.

Pipin blev født kort efter sin fars død i 817, og der var ingen til at sætte ham på nogen kongetrone, så han måtte ud at se sig om efter en hustru, der kunne skaffe ham et grevskab, og det blev så, så vidt vi ved, Vermandois.

Vi kender ikke hans hustru, der var arving til grevskabet, ja, faktisk ved vi knap nok, om han nåede helt til Vermandois.

2974306176: Raimund den Første af Limoges, Quierzy, Toulouse etc.

Han var søn af Fulguald af Rouergue, men han var efterfølger af sin bror Fredelon i Toulouse og Rouergue.

Han var greve allerede i 852. Han grundlagde klostret Vabres i Rouergue. I 863 blev han drevet ud af Toulouse af Hunfred, markgreve af Gothien.

Markgrevskabet Toulouse blev reduceret til næsten bare Toulousin og blev efter at have haft flere herrer, især Karl den Skaldede forenet med kongeriget, da Ludvig den Stammen- de i 877 tiltrådte regeringen, men da var Raimund død i 865.

2974306184: Vicomte Lindoin af Narbonne. (- 875 -).

Hans far Francon den Første var 851 vicomte af Narbonne synes at være død 851, da han efterlod Narbonne til sin sønnesøn.

Der var fra gammel tid, før Jesu fødsel mange jøder i det sydlige Frankrig, og maurerne i Spanien var gode kunder til slaver. Der var jødiske købmænd, der førte slavetransporter ned gennem Rhonedalen og videre gennem Narbonne og sydpå. Forresten ved vi, at madame Arsinde af Narbonne en gang lånte penge af en jødisk vexellerer der.

2974305616: Fyrst Landulf den Første af Benevent og Capua.(910-943)

Han var søn af Atenulf den Første, der døde 910 og efterlod Benevent og Capua til sine sønner Landulf og Atenulf den Anden. I 936 kæmpede de mod barbarerne, hvem de så har været. Atenulf den Anden døde i 940.

Landulf fortsatte sin fars energiske kamp mod muselmændene. Han døde i 943.

4735300224: Markgreve Thietmar i Bierleben. (død 892):

Thietmar var søn af markgreve Christian i Giersleben, der døde 871.

47353053956: Kejser Ludvig den Fromme. (778 - 840).

Ludvig den Fromme var søn af Karl den Store i Achen. Det var tragisk, at det netop blev den mindst duelige af Karl den Stores sønner med Hildegard, der overlevede ham og arvede det vældige rige, han havde skabt.

Ludvig blev allerede tre år gammel konge af Aquitanien og i 813 antog Karl ham som sin medkejser. Da hans ældre brødre var døde.

Da den glade, muntre og videbegærlige Karl den Store døde, kan Ludvig sporenstrejs til Achen og ryddede op i sin fars manage. Søstrene blev sendt i kloster, hvor de i forvejen var abeddisser, og deres elskere blev jaget bort.

Karl den Stores livsglade hverdag blev helt afskaffet. Ludvig tålte ikke latter, og livet i Achen slot blev som i et kloster.

Ludvig den Fromme lo aldrig og hans fromhed gik så vidt, at han brændte de gamle, tyske historiske kvad, til evig skam for hans minde.

Hans fromhed forhindrede ikke, at han benyttede den byzantinske straf, at brænde øjnene ud på endog sin egen brodersøn.

Han fik tre sønner i sit første ægteskab med Irmgard, der døde 818, Lothar den Første, Pippin den Første af Aquitanien og Ludvig den Tyske. I samme ægteskab havde han også en datter, Gisela.

I sit andet ægteskab med den intrigante Judith fik han sønnen Karl den Skaldede og døtrene, Alpais og Adelheid, denne søn blev et stridens æble i de følgende år.

Kejser Ludvig var middelhøj, havde store, strålende øjne, et åbent ansigt og en lang lige næse. Hans bryst var kraftigt og hans skuldre brede. Han havde mange armkræfter og håndterede sine våben behændigt. Han var smidig og utrættelig. Men i denne prægtige krog boede en ynkelig og frygtsom sjæl.

Hans yndlingsfornejelse var jagt, navnlig i august, hvor hjortene er fedest og indtil vildsvinenes tid. Han holdt også meget af at fiske.

Ludvig skulle ikke hedde den Fromme men den Bange. I 823 kronede paven Lothar til medkejser og året efter udsendte Lothar en lov for pavestolen: Constitutio Romana.

I 816 gjorde Ludvig den Fromme indfald i Danmark med en kombineret styrke af franker, sachser og Abodritter. Danerne trak sig over til Fyn, og kejserhæren trak sig tilbage, da man ikke vidste hvor danerflåden kunne finde på at gøre landgang.

Året efter var det danernes tur til at gøre indfald i Holsten, dennegang med abodritterne som allierede.

I 826 prøvede en dansk tronkræver, Harald Klak at indtage det danske rige. Han var antagelig bror til den Reginfred, der sammen med ham kaldte sig selv konger af Danmark i 812.

Kejser Ludvig og kejser Lothar lovede at hjælpe Harald til den danske trone, hvis han ville lade sig døbe.

Harald blev holdt over dåben af kejseren selv. Der blev afholdt jagter, festbanketter og færgudstjenester, men Harald fik ikke fodfæste i sit rige, idet en søn af Godfred blev hyldet som konge.

Harald Klak blev lensmand i Franken i Rüstingen ved Weser. Han blev aldrig konge af Danmark, men hans datter Thyra blev Danmarks båd, da hun giftede sig med Gorm den Gamle.

Da Ludvig blev konge af Aquitanien, havde han fire store godser, som han kunne leve godt af, men dem formødledede han i tidens løb, som han formøbædede så mange andre godser i riget.

Bisperne, der havde været Karl den Stores vigtigste redskab, men på Ludvigs tid var de blevet tyranner, der gjorde fordring på al magt, og den magt de har, er de ikke bange for at udvide ved våbenmagt. Ligesom kongen indkalder de forsamlinger og holder offentlig rettergang under elmene. Aquitanien gav sig mere af med heste, krigsvæsen og våbenbrug end med kirkens sager.

Bisperne modtog deres myndighed i Byerne dierkte fra kongen hhv kejseren, men ligesom greverne udøvede de den nu i deres eget navn. Selv grevetitlen tilegner de sig uden videre, hvis de ikke bare kræver den af kongen med tilhørende rettigheder, jurisdiktion, opkrævning af skatter, told, vej- og bompeng, og retten til at præge mønt.

De holder egen hær og bygger sig stærke fæstninger. De store klostres abbeder, der ofte har 20-30.000 folk under sig, gør ligeså.

Ludvig prøvede at få gejstligheden til at genoptage de skikke og den klædedragt, der passede for deres stand. På en almindelig forsamling, der holdtes i 817 på kejserens initiativ indvilligede gejstligheden i at udarbejde en bog for munke og landsbypræster. Men de kejseren ville reformere den højere gejstlighed, fandt de det mere formålstjenligt at sætte kejseren ud af kirken. De frøtog ham retten til at udnævne bisper og abbeder. Kirkens gods skulle ikke mere kunne indtages.

I 817 udpegede Lodvig sin ældste søn Lothar til sin efterfølger på kejsertronen, men det blev taget ilde op af hans yngre sønner, Pippin og Ludvig, og Pippin fik så Aquitanien mens Ludvig fik Bayern.

Ludvig den Frommes nevø, Bernhard af Italien gjorde oprør og faldt ind i Gallien. Det var ved den lejlighed, at han, da han bad om tilgivelse, fik øjnene brændt ud. Ludvig var blevet forskrækket, og han fandt det nødvendigt at sikre sig mod gentagelser.

I 818 døde Ludvigs hustru Irmengard, men kort efter ægtede han den smukke men intrigante Judith. Indvendig skælvede Ludvig den Fromme altid som et espeløv, han var antagelig neurasteniker

Hans fromhed var en slags mysticisme, der gjorde ham bange for alle naturlyde så som lyn og torden. Om natten hørte han mærkelige lyde. Naturfænomener fyldte ham med den største rædesel.

Hvis det tordnede, lynede eller haglede gav han ordre til faste og bøn, og han uddelte almisser for at formilde Gud. Og for at finde ro, gav han sig til at drikke. Efter Bernhards død øgedes hans drikkeri

Den 13. juni 823 nedkom kejserinde Judith i Frankfurt en søn den senere Karl den Skaldede. I 827 blev Gregor den Sjette valgt til pape, men i Rom ventede man på kejserens godkendelse, så paven kunne blive indviet.

I 829 overlod Ludvig i overværelse af sine to ældste sønner sin yngste søn Karl, Allemanien, Alsace, Rhetien og en del af Burgund og gav ham titel af hertug. De to ældste brødre brød øjeblikkelig med deres far og gjorde sammen med deres bror Pippin oprør imod ham.

De oprørske brødre indledte angrebet mod deres far, ved at rette skytset imod dronning Judith, som de beskyldte for utroskab mod kejseren.

Pippin havde på sin side ærkekæpplanen Hilduin og biskop Jesse fra Amiens. De sendte dronningen til St. Marie-klostret i Laon, og her samledes oprørerne for at tvinge dronningen til at lokke kejseren til at blive munk og selv at tæge sløret i et kloster. Men kejseren lod sig ikke overtale til at blive munk. Hans dronning måtte gerne blive nonne, men han vægrede sig ved at nedlægge krone og scepter.

Judith måtte vende tilbage til sine stedsønner og lade sig indespærre i sankte Radegonde-klostret.

Lothar, der vendte hjem fra Italien, godkendte alt, hvad Pippin havde arrangeret. Af kejserværdigheden havde Ludvig nu praktisk taget ikke andet tilbage end navnet.

Lothar og Pippin holdt nøje opsyn med deres far. De lod ham bo sammen med munke for at vænne ham til klosterlivet. Den højere gejstlighed, der selv havde gjort oprør mod Ludvig den Fromme, gjorde nu fælles sag med sønnerne.

I foråret 833 lykkedes det kejser Ludvig at rejse en hær og gå mod sine sønner. De stødte sammen ved Colmar på den såkaldte røde mark Rothenfeld, men da de stod overfor hinandengik kejserens hær over til fjenden. Lothar førte så sin far til slottet Compiègne efter at have sendt dronningen til Italien.

I Compiègne blev Ludvig udsat for den værste grusomhed af nogle bisper og andre stormænds side. Han blev presset til at gå i kloster og blive der resten af sit liv, men for en gangs skyld nægtede han. Så sendte de bud efter ærkebispens af Reims der plagede ham og slæbte ham til klostret Soissons, hvor man i overværelse af en stor menneskemængde rev sværdet fra hans side og iførte ham en bodsskjorte.

Han blev dømt til selv at oplæse den righoldige liste over sine synder, som bisperne havde forfattet. Derpå skulle han nedlægge sine våben i folkets overværelse og endelig blev han ført til klostret i Prüm.

Det var nu Lothar, der var rigets herre, men det vakte nu Ludvig den Tyskes misfornøjelse, idet han kun havde fået germanien og alsace. Han forlod nu Bayern og forenede sig med sin bror Pippin.

Samtidig rejste der sig en stemning til fordel for den ulykkelige far, der var blevet udplyndret, mishandlet og krænket af sine sønner.

Lothar ble opfordret til at sætte sin far i frihed, men afsløg med henvisning til, at det var bispens dom, og hans brødre havde været de første til at udlevere ham.

Da Ludvig den Tyske var den militært stærkeste, måtte Lothar gengive sin far friheden. Stemningen til fordel for Ludvig den Fromme var så stærk, at Lothar måtte søge tilflugt i Italien og erklære at han ville rette sig efter kejserens befalinger og i fremtiden bøje sig for ham.

Kejser Ludvig fastholdt, at de bisper, der havde berøvet ham hans kejserværdighed, selv skulle genindsætte ham i den. I sankt Denis hængte bisperne så atter den kejserlige kappe om hans skuldre og omgjordede ham med hans sværd, mens folket jublede.

Det, der glædede kejser Ludvig mest af alt, var de himmeltegn, der ledsagede hans genindsættelse.

Voldsomme tordenskyll og heftige regnskyll, der fik floderne til at gå over deres bredder, holdt pludselig op og de rasende elementer faldt til ro, vinden lagde sig og solen brød frem, da han blev forsonet med kirken.

Den 2.februar blev de bisper, der var skyld i kejserens fald, dømt af en forsamling i Thioville. Erkebisperne i Reims og Lyon, Ebbon og Agobard blev dømt til fortabelse af deres bispedømmer. Deandre var flygtet med Lothar til Italien.

Kroningen af den genindsatte kejser fandt sted i sankt Stefans kirke i Metz den 28.februar 835, efter at syv ærkebisper havde talt.

Men nu begyndte intrigerne og rænkerne igen. Alle havde jo travlt med at indtage næstøverste plads i riget, dvs. øverste plads, for kejseren var svag. De to sønner, Ludvig den Tyske og Pippin ville styre i deres fars navn efter at de havde fået en bid mere af riget.

Hærgning og plyndring lagde mange egne øde. Normannerne sås atter ved kysterne hvorfra de trængte langt ind i landet. Ludvig sendte folk ud til de forskellige dele af riget, for at gøre det af med dette røveruvæsen.

Snart begyndte delingerne igen. Judith mente, at den del i hendes søn Karl havde fået, ikke var stor nok, og Ludvig kunne ikke nægte sin hustru noget.

I 837 fik han hele vestgallien. I 838 blev han udråbt til konge og kronet i Quierzy-sur-Oise, og fik yderligere noget land.

Ludvig den Tyske, der havde været sin far mest hengiven, fratog han Thüringen, Sachsen og den del af Austrasien, han endnu havde tilbage. Pippin døde den 13.december 838, og kejseren søgte af få Lothar, der stadig var i Italien, til at tage Karl den Skaldede under sin beskyttelse.

Det gik Lothar ind på, den 30.maj 839 kom han til Worms og der foretoges en ny deling på bekostning af Ludvig den Tyske, der var langt borte og ikke kunne forsvare sin ret.

Nu var riget delt i to dele, en østlig, Austrasien, som Lothar fik med titel af kejser, dog uden overhøjhed over Karl, der fik den vestlige del, Neustrieh og Aquitanien.

Det eneste, der optog Ludvig den Fromme var en komet, der kom til syne på himlen. Han rystede af skræk ved dette syn, og drak det ene bæger vin efter det andet for at dulme sin uro.

Nætterne tilbragte han i bøn, mens han lod læse messer og uddele almisser.

Aquitaneierne var utilfredse med rigedelingen, og de havde valgt Pippin den Anden, søn af deres afdøde konge, så Ludvig den Fromme måtte tage til Poitiers, hvor der blev en blodig krig, før oprøret blev slået ned. Men her erfarede Ludvig, at Ludvig den Tyske var brudt ind i de vestlige lande med en hær af Tüvinger og Sachsere. Den gamle kejser brød straks op og fordrev sin søn trods vattersot, astma og streng vinter.

Den 30. juni 840 døde Ludvig den Fromme på en ø i nærheden af Ingelheim af en svulst. Hans bror Drogon, der var ærkebisp stod ham kærligt bi i hans sidste øjeblikke.

Da faderen var død, gjorde Lothar krav på hele riget. Ludvig den Tyske sluttede sig så til Karl og kampen om arven begyndte.

Slaget kom til at stå den 25. juni 841 i nærheden af Auxerre. Det blev et frygteligt blodbad, hvor 80.000 mand mistede livet. Lothar tabte og dermed mistede han overhøjheden. Han vedblev dog at forhandle og det endte med et forlig i Verdun-sur-Doubs. Lothar beholdt kejsertitlen, men skulle ikke mere have overhøjheden. Lothar fik Italien og en o. 200 km bred strimmel land, der strakte sig fra nordsøen til Alperne..Ludvig den Tyske fik alt land øste herfor. Karl den Skaldede fik landene vest for Rhinen.

4858648912: Kong Domnall den Anden af Albany død 900.

Damnall var søn af Constantine den Første af Albany, der blev dræbt 877. Dumnall blev selv dræbt 900,